

LAPSEKSI OTTAMINEN ²

 Minä... olen vähän myöhässä. Minulla oli eräs väkivaltainen, hyvin väkivaltainen tapaus, ja minun oli vain lähdettävä sillä hetkellä, koska he olivat hyvin, hyvin huonossa kunnossa. Ja ajoin koko matkan Michiganista, sheriffi oli soittanut ja niin edelleen, että he olivat hyvin, hyvin huonossa kunnossa. No niin, mutta se kaikki tulee olemaan hyvin, kaikki—kaikki on hallinnassa, niinpä se on hienoa. Kun Herra tulee mukaan, kaikki on silloin hallinnassa, eikö olekin? Oi, Hän—Hän on niin hyvä; ajatella Hänen hyvyttään ja armoaan, sitä, mitä Hän merkitsee meille, ja kuinka suloista on Hänen ylistyksensä.

No niin, me yritimme aloittaa sanomalla, että ottaisimme Efesolaiskirjeen kolme ensimmäistä lukua. Ja luulen, että saimme kolme ensimmäistä sanaa, tai kolme ensimmäistä *jotain* sieltä. Emme päässeet kovin pitkälle, mutta ehkä tänä iltana voimme uskaltautua hieman pidemmälle. Nyt, haluan sanoa, etten ole Raamatun tutkija, kaukana siitä, ja kaukana siitä, että olisin teologi, mutta minä—minä rakastan Herraa ja rakastan palvella Häntä ja . . . [Eräs veli puhuu veli Branhamille—Toim.]

Joku, aivan hätätilanne, hän sanoi, juuri ennen kuin me nyt jatkamme, että eräs pieni tyttö on sairaalassa Louisvillessä, ja kaikki parhaat erikoislääkärit ovat luopuneet toivosta hänen suhteensa, hän on nyt kuolemassa, ja esitti pyynnön tämän lapsen puolesta. Kristittyinä meidän velvollisuutemme on nyt kumartaa päämme rukoukseen.

Armollinen Herramme, se ei ole vain velvollisuutemme, vaan se on meidän etuoikeutemme, ja se on meidän—meidän halumme, että me kumarramme päämme tänä iltana seurakuntana, ryhmänä uloskutsuttuja, uskovia ihmisiä täällä tänä iltana, rupeamaan Sinun Sanaasi, asettaen meidät paikallemme ruumiiseen, johon me kuulumme ja missä me voimme toimia sopivasti yhdessä Kristuksen ruumiin jäsenenä.

² Ja nyt meitä kutsutaan menemään välittömästi Jumalan eteen. Ja jokainen meistä istä ajattelee, että mitä jos se olisi meidän pieni tyttömme, kuinka sydämemme palaisi ja siihen koskisi sisällämme, ja me soittaisimme seurakuntiin välittömästi, että he rukoilisivat. Ja jonkun isän sydän on tulella, tuskassa. Herra, tulkoon tuo suuri Pyhän Hengen persoona juuri nyt tuon isän sydämeen. Ota pois jokainen epäilyksen varjo ja jokainen tuska, ja anna hänen tietää, että Sinä olet Jumala eikä mikään sairaus voi seistä Sinun läsnäolossasi, kun Sinun seurakuntasi ja kansasi panee täytäntöön jumalallisen toimeksiantosi.

³ Ja niin kuin me olemme rukoilleet läpi viikon, viime sunnuntaista lähtien minä olen miettinyt näitä tapoja tai näitä rukouksen keinoja. Meillä ei ole kovinkaan paljon aseita, sikäli kuin katsotaan maailmaa, mutta tämä pieni linko on tappava, kun sitä pidetään uskon sormissa. Oi Herra, osukoon rukouksemme tarkalleen tuohon kuolemaan tuolla, joka riippuu tuon lapsen yllä, ja murskatkoon sen; väistyköön pimeys, synkkyys, pois tuon vastasyntyneen, vauvan tai lapsen, pienen tytön, vuoteen viereltä. Ja loistakoon Jumalan läsnäolon suuri valo sen päälle. Tulkoon hän pois tuosta sairaalasta terveenä lapsena.

⁴ Jumala, me tiedämme, että aivan virran toisella puolella rakkaamme odottavat, ja se on ihanaa. Mutta me rakastamme pienokaisiamme. Ja me rukoilemme, Herra, Sinun kunniaksesi, että Sinä säästäisit tuon lapsen elämän. Me, Sinun seurakuntanasi, nuhtelemme tuota kuolemaa, ja sanomme: ”Pysy paikoillasi. Sinä et voi ottaa tuota lasta, koska me vaadimme hänen elämäänsä Jumalan valtakunnan tähden.” Suo, Herra, näiden asioiden mennä suoraan maaliin, niin kuin me ohjaamme niitä, Jeesuksen Kristuksen, Vapahtajamme nimessä. Aamen.

⁵ Uskommeko me? En tiedä, mitä voisin tehdä, jos en olisi kristitty. En vain haluaisi jäädä enää pidempään. Ei ole mitään, minkä vuoksi elää, paitsi saadakseni toisia pelastetuiksi, se on parasta, mitä tiedän.

⁶ Nyt tänä iltana me haluamme vain aloittaa pienellä taustoituksella edellisestä oppitunnistamme. Ja yritän lukea, sen vuoksi, koko luvun tänä iltana, jos voin. Niinpä sunnuntaiaamuna minun on ehkä jatkettava sekä sunnuntaiaamuna että iltana, jos se sopii, koettaakseni päästä tähän asetelmaan siitä, mitä haluan seurakunnan näkevän. Oi, on ihanaa löytää asemansa! Eikä kukaan voi tehdä mitään, ellei tiedä kunnolla, mitä tekee.

⁷ Mitä jos te olisitte. . . menossa leikkaukseen, ja siellä olisi nuori lääkäri, joka olisi juuri tullut koulusta, että hän. . . hän ei olisi koskaan ennen leikannut. Silti hän olisi nuori ja komea ja hänen hiuksensa olisi kammattu siististi, ja hän olisi pukeutunut hyvin hienosti, tyylikkäästi ja kaikkea muuta. Ja hän sanoisi: ”Olen teroittanut veitset ja steriloinut kaikki työkalut ja muut.” Mutta teillä olisi siitä vähän outo tunne. Ottaisin mieluummin vanhan lääkärin, joka olisi suorittanut tuon leikkauksen monta kertaa aikaisemmin, ennen kuin haluaisin tulla leikatuksi. Minä—minä haluan tuntea jonkun, joka ei ole vain juuri valmistunut koulusta, haluan jonkun, jolla on kokemusta.

⁸ Ja paras kokemusta omaava jonka tiedän, jonka puoleen voin kääntyä tänä iltana, on Pyhä Henki. Hän on Jumalan suuri lääkäri ja suuri opettaja.

⁹ Ja tämäniltaisen Sanomani taustaksi, jatkaen edelleen sunnuntain saarnaa, että, he hylkäsivät Samuelin Herran sanan kanssa ja ottivat vastaan Saulin, Kiisin pojan, ja hylkäsivät Samuelin, joka edusti Pyhää Henkeä, koska hän puhui vain niin kuin Henki johti häntä puhumaan. Ja kun hän kiinnitti heidän huomionsa siihen, hän sanoi: ”Muistakaa, etten ole koskaan puhunut teille mitään muuta Herran nimessä kuin sen, minkä Herra on toteuttanut. Enkä ole vaeltanut huonosti käyttäytyen teidän edessäne. Eikä kukaan voi syyttää minua synnistä.”

Kuten Jeesus sanoi: ”Kuka voi syyttää Minua synnistä?” Näettekö?

¹⁰ Ja hän sanoi jälleen, että ”En ole tullut luoksenne ja kerjännyt teiltä rahaa ja niin edelleen. Minä en ole ottanut teiltä mitään. Mutta kaikki se, mitä olen sanonut, on ollut teidän parhaaksenne, mitä olen tuonut teille Herran suusta.”

¹¹ Ja koko kansa todistaa: ”Se on totta. Kaikki tuo on totta, mutta silti me haluamme saada kuninkaan. Me haluamme olla niin kuin muu maailma.”

¹² Nyt tänä iltana, meidän raamatunpaikkamme jakaa... Efesolaiskirje on Uuden testamentin Joosuan kirja. Se jakaa ja asettaa järjestykseen ”voittajat.” No niin, se on vain taustaksi muutaman minuutin ajaksi, saadaksemme paikan ennen kuin aloitamme lukemisen, alkaen 3. jakeesta. No niin, me havaitsimme viime sunnuntai-iltana, että... Jumala Vanhassa testamentissa oli antanut Israelille lupauksen levon maasta, koska heistä oli tullut pyhiinvaeltajia ja vaeltajia. Ja he olivat maassa, joka ei ollut heidän, ja Jumala oli luvannut Abrahamin kautta, että hän oleskelisi... että hänen jälkeläisensä olisivat neljäsataa vuotta vieraan kansan keskuudessa ja heitä kohdeltaisiin kaltoin, mutta vahvalla kädellä Hän veisi heidät hyvään maahan, joka virtasi maitoa ja mettä.

¹³ Ja nyt, kun lupauksen aika lähestyi, Jumala herätti jonkun viemään heidät tuohon maahan. Kuinka moni tämän illan oppitunnilla tietää, kuka tämä oli... tietää, kuka tämä oli? Mooses. Huomatkaa, hyvin, hyvin todellinen esikuva Hänestä, joka annettiin tuomaan meidät luvattuun maahan, Kristuksesta. Nyt meillä on lupaus, koska meidän lupauksemme on hengellinen lepo, siinä missä heidän oli fyysinen lepo. Ja niin he olivat tulossa maahan, josta he saattoivat sanoa: ”Tämä on meidän maamme, me emme ole enää vaeltajia, me olemme asettuneet aloillemme, tämä on meidän maamme, ja täällä meillä on lepo. Me istutamme viljamme, viinitarhamme ja syömme omista viinitarhoistamme. Ja sitten kun me nukumme pois, me jätämme ne lapsillemme.”

¹⁴ Oi, kuinka voisimme perehtyä tuohon maahan, perintölakeihin, kuten Noomiin ja Ruutiin, Boaseen, tuoda kaiken sen jälleen tiettäväksi, miten veljen Israelissa, miten

hänen täytyy... kaikki se, mitä hän oli menettänyt, täytyy sukulunastajan lunastaa. Oi, kuinka kaunista! Siihen meni viikkoja ja viikkoja ja viikkoja ja viikkoja, emme koskaan jättäisi tätä lukua, jotta pääsisimme niihin. Voisimme sitoa koko Raamatun juuri tähän, juuri tähän yhteen lukuun.

¹⁵ Ja, oi, minä rakastan sen tutkimista. Meillä oli tapana ottaa se ja käyttää siihen puolitoista vuotta, emmekä koskaan jättäneet sitä kirjaa. Me vain pysyimme siinä.

¹⁶ No niin, mutta se oli niin suuri asia, että perintö, miten se oli, että perintöosa tuossa maassa oli niin, ettei kukaan muu kuin sukulunastaja voinut lunastaa tuota perintöä. No niin, sallikaa minun vain antaa teille äideille pieni todiste siitä, mitä käsittelin eräänä iltana, teille äideille. Kuinka moni täällä on rukoillut rakkaittensa puolesta, jotka ovat kadotettuja? Hyvä on. Siinä se on taas, katsokaahan, ”Perintöösanne.” Näettekö?

¹⁷ Paavali sanoi roomalaiselle, hän sanoi: ”Usko Herraan Jeesukseen Kristukseen, niin sinä ja sinun perhekuntasi pelastutte.” Jos sinulla on tarpeeksi uskoa, että voit itse pelastua, omista tarpeeksi uskoa, olipa tuo poika tai tyttö kuinka tottelematon tahansa, he pelastuvat joka tapauksessa. Jumala, jollakin tapaa! Jos Hänen on laitettava heidät selälleen, kun he makaavat sairaalassa kuolemaisillaan, he pelastuvat. Jumala lupasi sen. Perintöosa! Oi! ”Ja he tulevat olemaan siellä,” sanoi Jesaja, ”ja kaikki heidän jälkeläisensä heidän kanssaan. Ei missään minun pyhällä vuorellani tehdä pahaa eikä vahinkoa, sanoo Herra.”

¹⁸ Oi, minulla on pieni kohta, johon toivon pääseväni tänä iltana, teitä varten. Se vain palaa sydämessäni, ja se palaa siihen.

¹⁹ Mutta nyt eteenpäin. Huomasitteko sitten Mooseksen, tuon suuren ihmeiden tekijän, joka toi Israelin tuon maan läpi, ja toi heidät luvattuun maahan, mutta ei jakanut heille heidän perintöosaansa? Hän ei antanut heille heidän perintöosuuttaan; hän johdatti heidät tuohon maahan, mutta Joosua jakoi maan kansalle. Onko se totta? Ja Kristus vei seurakunnan siihen paikkaan, jossa heidän omaisuutensa annettiin heille, annettiin heille, vain Jordan ylittävänä, mutta Pyhä Henki on se, joka asettaa seurakunnan järjestykseen. Tämän päivän Joosua asettaa seurakunnan järjestykseen, antaa jokaiselle lahjat, paikat, aseman. Ja Hän on Jumalan ääni, joka puhuu Kristuksen pelastaman sisäisen ihmisen kautta, Pyhä Henki. Ymmärrättekö nyt tuon verran siitä? Nyt me olemme pääsemässä Efesolaiskirjeeseen. No niin, samalla tavalla Hän sijoittaa seurakunnan paikalleen sinne, minne he kuuluvat. No niin, Joosua sijoitti heidät luonnolliseen maahan. Nyt Pyhä Henki sijoittaa seurakunnan paikalleen siihen maahan,

johon he kuuluvat, siihen asemaan, johon he kuuluvat, heidän perintöosaansa.

²⁰ Nyt, ensimmäinen asia, jolla hän aloittaa täällä, hän osoittaa kirjeensä ”Paavali, . . .” Minkä me saamme hetken kuluttua selville, että koko tämä salaisuus paljastettiin hänelle, ei seminaarissa, ei minkään teologin toimesta, vaan se oli Pyhän Hengen jumalallinen ilmestys, jonka Jumala antoi Paavalille. Tietäen, että Jumalan salaisuus, hän sanoi, joka oli ollut kätkeytyneenä maailman perustamisesta asti, oli ilmoitettu hänelle Pyhän Hengen kautta. Ja Pyhä Henki ihmisten kesellä oli asettamassa jokaisen järjestykseen, asettaen seurakunnan asemaansa.

²¹ Nyt, ensimmäinen asia, jota Paavali alkaa tässä kertoa ihmisille, on saada kaikki. . . Muistakaa, että tämä on tarkoitettu seurakunnalle, ei ulkopuolisille. Se on hänelle arvoituksin esitetty salaisuus, jota hän ei koskaan pysty ymmärtämään, se menee hänen päänsä yli, hän ei tiedä siitä sen enempää kuin mistään muustakaan. Mutta seurakunnalle se on hunajaa kalliossa, se on sanoinkuvaamaton ilo, se on siunattu varmuus, se on sielun ankkuri, se on meidän toivomme ja sinä pysyy, se on ikiaikojen kallio, oi, se on kaikki, mikä on hyvää. Sillä taivas ja maa katoavat, mutta Jumalan Sana ei koskaan katoa.

²² Mutta ihminen Kanaanin maan ulkopuolella ei tiedä siitä mitään, hän yhä harhailee. En sano, etteikö hän olisi hyvä ihminen, en sano sitä. En sano, etteikö ihmiset Egyptissäkin olisi olleet hyviä miehiä, mutta hän. . . ennen kuin hän on tullut tähän omistukseensa.

²³ Ja se omaisuus joka, se lupaus joka annettiin seurakunnalle, ei ole luonnollinen maa, vaan hengellinen maa, sillä me olemme kuninkaallinen papisto, pyhä kansa. Sitten tässä kuninkaallisessa pappeudessa, pyhässä kansassa, erityisessä kansassa, uloskutsuttuina, valittuna, valittuina, syrjään asetettuina, silloin kaikki maailma ulkopuolella on kuollutta. Ja Henki johtaa meitä. Jumalan Henki johtaa Jumalan poikia ja tyttäriä; ei ihminen, vaan Henki.

²⁴ Kaikki rakkaudessa, koko asia on nyt kääritty siihen. Tätä on yritetty opettaa monta kertaa, ja epäilemättä suuret teologit ovat päässeet siihen paljon syvemmälle kuin minä pystyn. Mutta se asia, jota haluan yrittää tuoda teille, on tämä: että ihminen, joka on Kristuksessa, Pyhän Hengen kanssa, voi sietää ihmistä, kun tämä on väärässä; ollen pitkämielinen, lempeä, kärsivällinen; hän on suloinen, nöyrä, uskollinen, täynnä Henkeä; ei koskaan negatiivinen, aina positiivinen; hän on erilainen ihminen.

²⁵ Ei vain mies, joka sanoo, ”Meillä oli se kerran. Jos me huusimme, meillä oli se, meillä metodisteilla. Oi, kun me

huusimme, me olimme tuossa maassa.” Se on hyvä, kyllä se käy, minäkin uskon siihen.

²⁶ Sitten tulivat helluntailaiset puhuen kielillä, heillä ”Oli se; kaikilla, jotka puhuivat kielillä, oli se.” Minäkin uskon siihen. Mutta silti me huomasimme, että monilla ei vielä ollut sitä, näettehän. Näettekö? Nyt he ovat. . .

²⁷ Olemme nyt tulossa tähän suureen kätkeytyyn salaisuuteen, joka on ollut kätkeytyneenä maailman perustamisesta asti ja joka nyt viimeisinä päivinä paljastetaan Jumalan pojille. Uskotteko sen olevan totta, että Jumalan pojat ovat ilmestyneet? Ennen kuin edes menemme mihinkään, menkäämme hetkeksi Roomalaiskirjeen 8. lukuun, sallikaa minun lukea teille jotakin. Katsokaa, pitääkö tämä yhtä sen kanssa, mistä puhun tässä. Ottakaamme nyt Roomalaiskirjeen 8. luku, 19. jae Roomalaiskirjeen 8. luvusta:

*Sillä luomakunnan harras ikävöiminen odottaa
Jumalan poikien ilmestymistä*

²⁸ Hartaasti ikävöiden koko luomakunta odottaa ilmestymistä. Katsokaa, ilmestymistä! Mitä on ilmestyminen? Tunnetuksi tekemistä!

²⁹ Koko maailma. Muhamettilaiset tuolla, he odottavat sitä. Joka puolella, kaikkialla, he odottavat sitä. ”Missä nämä ihmiset ovat?” Meillä on ollut. . . Meillä on ollut mahtava tuulispää, meillä on ollut ukkosenjylinöitä ja salamoitu, meillä on ollut öljyä ja verta, meillä on ollut kaikenlaisia asioita, mutta me emme ole kuulleet tuota pientä hiljaista ääntä, joka herätti profeetan mielenkiinnon, joka kietoi viittansa ympärilleen ja käveli ulos ja sanoi: ”Tässä olen minä, Herra.” Näettekö?

³⁰ Nyt koko luomakunta huokaa ja odottaa Jumalan poikien ilmestymistä. No niin, Paavali aikoo ensin sijoittaa seurakunnan juuri sinne, minne se kuuluu. Nyt saadaksemme sille taustaa, lukekaamme jälleen:

*Paavali, Jumalan tahdosta Jeesuksen Kristuksen
apostoli, pyhille (se on ”pyhitetyille”) jotka ovat
Efesossa, ja . . . uskollisille Kristuksessa Jeesuksessa:*

³¹ Nyt, jotta luokka ei unohtaisi sitä, miten me pääsemme Kristukseen? Liitymmekö seurakuntaan päästäksemme Kristukseen? Lausummeko uskontunnustuksen päästäksemme Kristukseen? Kastetaanko meidät veteen upottamalla päästäksemme Kristukseen? Miten me pääsemme Kristukseen? Ensimmäinen Korinttilaiskirje, 12. luku, ”Sillä yhden Hengen kautta,” yhden, isolla H-e-n-g-e-n, joka on Pyhä Henki, ”meidät kaikki on kastettu luvattuun maahan.”

³² Tässä luvatussa maassa kaikki kuuluu meille, luvatussa maassa. Näetkö sen, veli Collins? Näettekö, kaikki on luvatussa

maassa! Kun Israel ylitti tämän Jordanin luvattuun maahan, se taisteli kaikesta!

³³ Nyt, muistakaa, että tässä luvatussa maassa se ei tarkoita, että olette immuuneja sairauksille, se ei tarkoita, että olette immuuneja ongelmille. Mutta se sanoo tämän, (Oi! Antakaa tämän upota syvälle.) se sanoo tämän, että se on teidän! Nouskaa vain ja ottakaa se! Näettekö? Kun. . .

³⁴ Ja muistakaa, ainoa tapa, jolla Israel koskaan menetti miehen, on se, kun synty tuli leiriin. Ainoa tapa, jolla me koskaan voimme menettää voiton, on se, että synty tulee leiriin, että jossakin on jotakin väärää. Kun Aakan varasti tuon kultaharkon ja tuon babylonialaisen viitan, synty oli leirissä, ja taistelu epäonnistui.

³⁵ Antakaa minulle tämä—tämä seurakunta tänä iltana, tämä ihmisryhmä, täydellisesti, täydellisesti Jumalan lupauksessa, Pyhän Hengen kanssa, Hengessä vaeltaen, niin minä haastan minkä tahansa sairauden tai kärsimyksen tai mitä tahansa, jokaisen Joe Lewisin, joka on tässä maassa, kaiken vääräuskoisuutensa kanssa ja kaikki epäuskoiset, tuomaan minkä tahansa sairauden tai kärsimyksen tästä ovesta sisään, ja he kävelevät täältä ulos täysin terveinä. Kyllä vain. Jumala antoi lupauksen, vain epäuskon synty voi pidättää sen. Nyt me menemme hetken kuluttua siihen, mikä tämä pieni synty on. No niin:

. . . jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa:

*Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme,
ja . . . Herralta Jeesukselta Kristukselta.*

*Siunattu olkoon meidän Herramme Jeesuksen
Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut
meitä taivaallisissa paikoissa kaikilla hengellisillä
siunauksilla Kristuksessa, — Kristuksessa:*

³⁶ Kun me olemme Kristuksessa, meillä on hengellinen siunaus. Kristuksen ulkopuolella meillä on tuntemuksia. Kristuksessa meillä on positiivinen siunaus. Ei uskottelua, ei teeskentelyä, ei huijausta. Mutta niin kauan kuin yritätte sanoa, että te olette luvatussa maassa, ettekä ole, teidän syntinne löytävät teidät. Ja ensimmäiseksi te huomaatte olevanne teeskentelijä ja—ja kaikki, kuten me kutsumme sitä maailmassa, on tahrantunutta. Te huomaatte, ettei teillä ole mitään käsitystä siitä, mistä te puhutte. Mutta kun olette Kristuksessa Jeesuksessa, Hän on luvannut teille taivaallisen rauhan, taivaalliset siunaukset, taivaallisen Hengen, kaikki on teidän. Te olette luvatussa maassa ja teillä on kaikki täysin hallussanne. Aamen. Kuinka kaunista! Voi, tutkikaamme sitä:

Niin kuin hän on valinnut meidät. . .

³⁷ No niin, tässä seurakunta kompastuu niin pahasti.

Niin kuin hän on valinnut meidät hänessä...
(Kenessä?) Kristuksessa.

³⁸ Me näemme nyt taas, Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa ja Ilmestyskirjassa, Ilmestyskirja 17:8, että Hän valitsi meidät Kristuksessa ennen maailman perustamista. Nyt tuo sana... Sallikaa minun lukea seuraava:

*...ennen maailman perustamista, että me olisimme
pyhät ja nuhteettomat hänen edessään...
edeltäpäin määräten meidät...*

³⁹ Nyt haluan pysähtyä tuohon sanaan ”ennalta määrätty.” No niin, *ennalta määrätty* ei tarkoita, että ”valitsen veli Nevillen, ja minä—minä—minä—minä—minä en valitse veli Beeleriä.” Se ei ole sitä. Se on Jumalan ennalta tietäminen, joka tiesi, kumpi olisi todellinen ja kumpi ei olisi todellinen. Niinpä ennalta tietäen, Jumala tiesi, mitä Hän tulisi tekemään, Hän ennalta määräsi ennalta tietämisensä kautta kaiken yhdessä vaikuttamaan niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, jotta Hän tulevana aikakautena yhdistäisi kaikki yhdeksi Hänessä, joka on Kristus Jeesus.

⁴⁰ Sallikaa minun kuvailla teille tässä pieni esimerkki. Se on hyvä. Me menemme takaisin, taisin puhua siitä hieman eräänä iltana, tai koskettaa sitä, Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa, ensimmäisessä luvussa, 1:26, kun Jumala sanoi Nimensä, ”Herra Jumala,” se on sanassa EL, Elah, Elohim, joka tarkoittaa ”itsestään olemassa oleva.” Mitään muuta ei ollut olemassa kuin Hän. Ei ollut ilmaa, ei ollut valoa, ei ollut tähtiä, ei ollut maailmaa, ei ollut mitään muuta. Se oli Jumala, ja Jumala yksin, EL, Elah, Elohim. No niin, Hän muodosti sen.

⁴¹ Sen sisällä oli ominaisuuksia, jotka merkitsivät, että Hän oli... Tämän suuren EL, Elah, Elohimin sisällä oli ominaisuus tai... Tiedättehän, mitä *ominaisuus* on, tai sallikaa minun sanoa se näin, oli ”luonne.” Tämä siksi, että pieni kavveri ymmärtää sen, ja minä olen yksi niistä pienistä kavereista, joiden täytyy ymmärtää se tällä tavalla. Hänessä oli luonne olla Isä, mutta Hän on itsestään olemassa oleva, Hänellä ei ole mitään, jolle olla Isä. Ja nyt sen sisällä oli jotain muuta, että Hän oli Jumala, ja jumala on palvonnan kohde, mutta Hän oli itsestään olemassa oleva, EL, Elah, Elah, Elohim, joten siellä ei ollut mitään, mikä palvoisi Häntä. Sen sisällä Hän oli Pelastaja, eikä siellä ollut mitään kadotettua pelastettavaksi. Näettekö? Sen sisällä Hän oli Parantaja, mutta siellä ei ollut mitään sairasta parannettavana, ei ollut mitään, mikä olisi sairas. Ymmärrättekö te nyt? Hänen ominaisuutensa, Hänen luonteensa tuotti sen, mitä on tänään.

⁴² Jotkut ihmiset sanovat: ”No, miksei Jumala vain lopettanut sitä alussa?” ”Hän on julmasydäminen raakalainen,” sanoi Joe Lewis, se, joka tuomitsi Joe, tai Jack Coen, näettehän. Hän

sanoi: ”Hän on vain julmasydäminen raakalainen. Jumalaa ei ole olemassakaan. Jos sellainen olisi olemassa, Hän olisi. . .” Voi, minä. . . hän kutsui Häntä kaikenlaisilla nimillä, näettehän. Mutta se johtuu vain siitä, että hänellä saattaa olla paljon tietoa *täällä* ylhäällä, mutta hänellä ei ole mitään *täällä* alhaalla.

⁴³ No niin, siinä se on. Näettekö? Tämä Sana kertoo sen täällä, ja Hän on kätkenyt sen. Ja nämä salaisuudet on nyt kätkeyty, muistakaa, Raamattu sanoi: ”Maailman perustamisesta lähtien, odottaen Jumalan poikien ilmestymistä,” näyttääkseen ne seurakunnalle. Oi oi! Ymmärrätekö sen?

⁴⁴ Nyt pysähdyn tarinassani aivan hetkeksi, tai tuon. . . Menen seuraavaan ajatukseeni saadakseni tämän. Muistakaa nyt, että kautta Mooseksen aikojen, kautta profeettojen aikojen, kautta kaikkien aikojen, he ovat odottaneet näihin viimeisiin päiviin asti, että nämä asiat näytettäisiin, Kirjoitusten mukaan. Aivan oikein, että se ilmoitettaisiin Jumalan pojille. Miksi? Kadonneesta. . . aivan kuin pyramidi, kuten olen sanonut, se rakentuu lähemmäksi, lähemmäksi, lähemmäksi.

⁴⁵ Kuten olen usein tehnyt tämän huomautuksen ja sanonut, Jumala teki kolme Raamattua. Ensimmäisen Hän laittoi taivaalle, eläinradan. Oletteko koskaan nähneet eläinradan? Mikä on ensimmäinen olento eläinradassa? Neitsyt. Mikä on eläinradan viimeinen olento? Leo leijona. Hän tuli ensimmäisen kerran neitsyen luo, Hän tulee toisen kerran Juudan sukukunnan leijonana. Näettekö?

⁴⁶ Hän teki seuraavan pyramidiin, silloin Eenokin aikana, kun he tekivät pyramidin. Ja he mittasivat ne. En ymmärrä sitä. Mutta koskien sotia, missä he kumartuvat ja menevät polvillaan niin pitkäksi aikaa ja voivat mitata sotien välisen etäisyyden. Tiedätekö, mihin asti he ovat mitanneet nyt? Kuninkaan kammion asti. Ja kun tämä pyramidi kohosi. . . Emme olisi pystyneet rakentamaan sitä kaikella sillä, mitä meillä on nykyään. Emme olisi voineet rakentaa sitä.

⁴⁷ Se on rakennettu juuri *näin*, tiettyyn pisteeseen asti. Ja kiveä. . . Huippukiveä ei ole koskaan löydetty. He eivät koskaan laittaneet pyramidin päälle huippukiveä. En tiedä, tiedätekö sen vai ette, mutta Egyptin suuressa pyramidissa ei koskaan ollut ylintä kiveä. Miksi? Huppukivi oli hylätty, Kristus, kulmakivi, näettehän, oli hylätty.

⁴⁸ Mutta kun me kasvamme eteenpäin luterilaisesta ajasta, baptistien ajasta, metodistien ajasta, helluntailaisten ajasta, me olemme nyt aivan huippukiven kohdalla, näettehän, me odotamme ja kaipaamme, että tuo huippukivi laskeutuu, että rakennus on valmis. Ettekö ole lukeneet Kirjoituksista: ”Tuo kivi hylättiin”? Tietysti me ymmärrämme, että se puhui Salomon temppelistä. ”Mutta tuosta hylätystä kivistä on tullut kulmakivi.” Ja sanon tämän vain kuvatakseni sitä teille.

49 No niin, ja Raamatussa, me elämme viimeisessä päivässä, pyramidin huipulla, syövän ajanjakson ristikkäisissä kaloissa eläinradassa, Leo leijonan tulemisen ajassa, huippukivessä, ja Jumalan poikien ilmestymisten päivissä, Raamatussa, katsokaa. Näettekö, missä me olemme? Me olemme aivan lopun ajassa.

50 Kuinka moni on lukenut lehtiä tällä viikolla, mitä Hruštšov ja muut sanoivat? Oi, he ovat valmiina, niin olemme mekin. Aamen. Valmiina! Kaikki on hyvin. Oi, mikä—mikä—mikä etuoikeus, mikä päivä! Kunpa kristityt vain tunnistaisivat sen päivän, jossa me elämme! Kyllä vain!

51 Mitä mieltä olette? Tämän kirjan kirjoittaja, joka on nähnyt sen ja nähnyt, missä se tulisi julki viimeisinä päivinä, odottaen ja huokaillen, että nuo Jumalan pojat nousisivat esiin viimeisinä päivinä, Pyhän Hengen voimassa ajanjakson lopussa, paljastaakseen maailman perustamisesta lähtien salaisina olleet asiat, tuodakseen ne esiin.

52 Palataan nyt takaisin ”maailman perustamiseen” uudestaan, saadaksemme ilmestyksen, jotta näemme, olemmeko oikeassa vai emme. Toivon, etten tee itsestäni rienaavaa kutsumalla Jumalaa ”Isiksi,” mutta haluan sanoa sen niin, että te ymmärrätte sen. Isi! Isi halusi lapsia, niinpä mitä Hän teki? Hän sanoi: ”Tulkoon enkeleitä.” Ja he tulivat Hänen ympärilleen. Oi, se on hienoa. He palvoivat Häntä, silloin Hän oli Jumala, ominaisuudet. Muistakaa, Hän oli El (E-I), Elah, Elohim, itsestään olemassa oleva, ei ollut mitään muuta kuin Hän. Ensimmäisenä tulivat esiin enkelit. Sitten enkelit eivät voineet tehdä muuta kuin palvoa. He eivät voineet tulla kadotetuiksi. Niin, he eivät voineet olla sairaita, he olivat kuolemattomia olentoja. Niinpä Hän ei voinut näyttää parantavaa voimaansa, Hän ei voinut näyttää pelastustaan. Niinpä sitten, ennen, nyt . . .

53 Sitten sen jälkeen Hän sanoi: ”Me teemme jotakin käsin kosketeltavaa.” Niinpä Hän teki maan. Ja kun Hän teki maan, Hän teki kaikki maan olennot, ja sitten Hän teki ihmisen. Kaikki, mikä on noussut maasta, alkaen nuijapästä tai meduusasta, pelkästä vedessä kelluvasta lihan muodosta, alkaen siitä . . . siitä sammakkoon, joka on alhaisin elämänlaji, jonka voimme löytää, he väittävät, että se on sammakko. Korkein muoto on ihminen. Sammakosta se eteni liskoon, liskosta edelleen ja edelleen ja edelleen, ja joka kerta, kun Pyhä Henki alkoi ”puuh,” hengittää, elämää tuli jälleen; ”puuh,” suurempaa elämää. Ja ensimmäinen asia, jotakin tuli esiin Jumalan kuvana, se oli ihminen. Mitään ihmistä korkeampaa ei ole koskaan ollut, ei ole koskaan luotu eikä tulla koskaan enää luomaan, koska ihminen on Jumalan kuva. Näettekö?

54 Sitten ihminen, kun Hän nyt loi ensimmäisen ihmisen, kun Hän loi enkeliolentonsa, Hän loi ihmisen, ”Hän loi heidät mieheksi ja naiseksi,” kaikki samassa yksilössä. Hän oli sekä

mies että nainen, naisellinen ja miehinen. Kun Hän loi Aadamin ja laittoi hänet lihaan, muistakaa, että 1. Mooseksen kirjan 1. luvussa Hän loi miehen ja naisen, ja 1. Mooseksen kirjan 2. luvussa ei ollut vielä miestä, joka olisi voinut viljellä maata, lihan miestä. Ei miestä, joka voisi tarttua johonkin ja viljellä maata, mutta silti siellä oli mies Hänen kuvanaan. ”Ja Jumala on. . .” [Seurakunta sanoo: ”Henki.”—Toim.] Aivan oikein. Näettekö? Hän loi ensimmäisen ihmisen, ”mieheksi ja naiseksi Hän loi heidät.” No niin, kun Hän loi ensimmäisen ihmisen. . .

⁵⁵ Nyt, muistakaa, kaiken kaikkiaan Hänellä oli se mielessään. Ja sunnuntai-iltana kävin sen läpi. Sana on ajatus ilmaistuna. Jumala ajatteli, miten Hän voisi olla Jumala, miten Häntä voitaisiin palvoa, miten Hän voisi olla Parantaja, miten Hän voisi olla Pelastaja; ja heti kun Hän puhui Sanan, se oli loppuun saatettu ikuisesti. Oi, jospa nämä Jumalan pojat voisivat nyt vain tarttua tuohon Sanaan samalla tavalla! Kun Jumala puhuu Sanan, se on loppuun saatettu! Ehdottomasti! Hän on voinut odottaa. . . Ajanlasku sanoo, että, tai arkeologi ja kaikki, he väittävät, että maailma oli ehkä miljoonia ja miljoonia ja miljoonia. Minä en tiedä, se on voinut olla triljoonia ja triljoonia vuosia. En tiedä, kuinka kauan se oli. Jumala ei ole olemassa ajassa. Hänellä ei ole minuuttiakaan vähemmän aikaa kuin silloin, kun Hän puhui sen. Hän on edelleen Jumala. Hänelle ei ole aikaa.

⁵⁶ En koskaan tiennyt sitä tällä tavalla ennen kuin eräänä iltana, pikemminkin eräänä aamuna. Iankaikkinen, ei eilistä, ei huomista, kaikki on nyt. Oletteko koskaan panneet merkille sanaa ”MINÄ OLEN”? Ei ”Minä olin,” tai ”Minä tulen olemaan,” se on Iankaikkinen, ”MINÄ OLEN,” katsokaa, ”MINÄ OLEN,” aina.

⁵⁷ No niin, mutta Hän halusi laittaa asiat aikaan. Hänen piti tehdä jonkin joka palvoisi, niinpä Hänen ominaisuutensa tuottivat tämän. Sitten Hän teki ihmisen. Sitten tämä ihminen näytti yksinäiseltä. Niinpä näyttääkseen nyt suuren mielensä siitä, millainen kuva Hänellä oli Kristuksesta ja seurakunnasta, Hän ei ottanut eri palaa savea ja tehnyt naista, vaan Hän otti Aadamin kyljestä kylkiluun, ja otti Aadamin hengestä naisellisen osan ja laittoi sen tähän kylkiluuhun. Kun te näette miehen, joka käyttäytyy kuin mammanpoika, jokin on vialla. Ja kun näette naisen, joka haluaa käyttäytyä kuin mies, jokin on vialla. Katsokaa, jokin on vialla. Ne ovat kaksi täysin erilaista henkeä. Mutta yhdessä ne muodostavat yhden kokonaisuuden, ”nämä kaksi ovat yhtä.” Niinpä Hän loi naisen ja miehen, eikä heidän koskaan pitänyt vanheta, kuolla, harmaantua, ei koskaan. He söivät, he joivat, he nukkuivat, aivan kuten mekin, mutta he eivät milloinkaan tienneet, mitä synty oli.

⁵⁸ Nyt jätän tässä toiseen kertaan oppitunnin käärmeen

siemenestä. Joka minua pyydettiin vetämään takaisin. Mutta haluaisin nähdä jonkun tulevan ja näyttävän minulle jotakin muuta. Sen minä haluan tietää, katsokaahan.

⁵⁹ No niin, mutta sitten kaiken tämän jälkeen, kun synti tuli sisälle, mitä tapahtuu?

⁶⁰ Tuolla ylhäällä, miljoonien, satojen miljoonien mailien päässä, on *niin* suuri tila, ja se on täydellinen agapao-rakkaus. Joka kerta kun otatte askeleen *tähän* suuntaan, se kapenee tuuman. Ja tiedätte, miten vähän se olisi, kun se pääsisi maahan. Se on varjojen varjon varjo. Sitä teillä on, sitä minulla on, agapao-rakkauden varjojen varjojen varjo.

⁶¹ Teissä on jotakin, jokaisessa yli kaksikymppisessä naisessa on jotakin, jokaisessa yli kaksikymppisessä mieheissä on jotakin, joka haluaisi pysyä. Teillä on vain viisi vuotta, se on viidestätoista kahteenkymmeneen. Kahdenkymmenen jälkeen te alatte kuolla. Mutta viidestätoista lähtien te olette siihen asti vain keskenkasvuinen lapsi. Ja sitten te kypsytte kunnes olette parikymppisiä. Ja kahdenkymmenen jälkeen, voi, te sanotte: ”Olen yhtä hyväkuntoinen mies.” Te sanotte vain niin, mutta ette ole. Te olette kuolemassa ja olette palamassa loppuun, riippumatta siitä, mitä te teette. Jumala toi teidät tuohon ikään asti, mutta sitten te kuulette. Mitä nyt tapahtuu? Nyt te alatte kuolla, mutta teidän sisällänne on jotakin, joka sanoo: ”Haluan olla taas kahdeksantoista.”

⁶² Nyt minä haluan kysyä teiltä jotakin. Mitä jos olisitte syntyneet viisisataa vuotta sitten ja olisitte pysyneet kahdeksantoista vuotiaana tähän päivään asti? Ettekö te olisi antiikkia, viisisataa vuotta vanhoine ajatuksinenne! Ennen kuin pyhiinvaeltajaisät tulivat tänne, ja olisit ollut nuori nainen, jolla oli tuollainen ajatus. No, teille olisi parempi, jos olisitte vain menneet eteenpäin ja vanhentuneet ja eläneet viisisataa vuotta. Katsokaa, siinä on jotain vialla.

⁶³ Te sanotte: ”No, juuri nyt minulla on aika hyvä olo, veli Branham. Oi, olen—olen—olen kahdeksantoista, olen kuusitoista, voin hyvin.” Kulta, anna kun kerron sinulle jotakin. Mistä tiedät, että äitisi elää tällä hetkellä, jos hän ei ole tässä kirkossa? Mistä tiedät, ettei poikaystäväsi saanut surmaansa muutama minuutti sitten tai tyttöystäväsi? Mistä tiedät, ettet ole aamulla ruumiina talossasi? Mistä tiedät, että lähdet kirkosta tänä iltana elävänä? Se on niin epävarmaa. Mikään ei ole varmaa. Jos olet viisitoista, kaksitoista, yhdeksäntoista, seitsemänkymmentäviisi tai yhdeksänkymmentä... kaikki on epävarmaa. Et tiedä, missä seisot. Silti kaipaavat takaisin viidentoista, kahdeksantoista vuoden ikään. Mikä saa teidät tekemään niin?

⁶⁴ Jos palaatte takaisin kahdeksantoista vuotiaaksi ja pysytte siinä, ettekä koskaan ole sairaita ettekä koskaan ole... teillä

pitäisi olla muita ihmisiä mukanaan, koska te etäännytte siitä. Ihmiset siirtyisivät muihin aikakausiin, ja teistä tulisi antiikkinen. Se olisi teille huonompi kuin se, että te vanhenisitte heidän kanssaan. Mutta on jotain, joka saa sinut kaipaamaan sitä, että olisit siellä. Se on tuo pieni agapao, tuo pieni varjo, joka saa teidät. . . Jotain täällä ylhäällä.

⁶⁵ Nyt, eräänä iltana, tai eräänä aamuna, kello seitsemältä, kun Pyhä Henki hyvydessään ja armossaan otti minut pois tästä ruumiista, minä uskon, minä uskon. Kyllä tai ei, en osaa sanoa, ja menin tuohon maahan ja näin nuo ihmiset, ja he olivat kaikki nuoria. Ja minä näin kauneimmat ihmiset, mitä olin koskaan elämässäni nähnyt. Ja Hän sanoi minulle: ”Jotkut heistä olivat yhdeksänkymmentä vuotiaita. He ovat käänynnäisiäsi. Ei ihme, että he huutavat: ’Veljeni! Veljeni!’”

⁶⁶ No niin, se on taivaallinen ruumis, niin että kun me kuolemme, meistä ei tule myyttiä, vaan meistä tulee ruumis. Jos me kaikki kuolisimme, jos atomipommi räjäyttäisi meidät tässä hetkessä, viiden minuutin kuluttua tästä hetkestä me kättelisimme toisiamme ja halaisimme toisiamme, ja huutaisimme ja jatkaisimme ja ylistäisimme Jumalaa! Kyllä vain. Ja veli ja sisar Spencer, jotka istuvat täällä, luullakseni yksi vanhimmista pariskunnista täällä, tulevat olemaan kahdeksantoista, kaksikymmentä vuotta vanhoja. Veli Neville olisi vasta nuori poika, ja minä olisin nuori lapsi. Ja me kaikki olisimme vain. . . Tämä on tarkalleen totuus. ”Jos tämä maanpäällinen asumuksemme hajotetaan, meillä on jo toinen odottamassa.”

⁶⁷ Kun pieni vauva syntyy äidistään, kuten luonnollisessa syntymässä tapahtuu, sen pieni ruumis vääntyyilee ja jalat liikkuvat ja niin edelleen. Suokaa anteeksi tämä ilmaisu, te nuoret naiset. Mutta kun se tekee sen, sen elävät lihakset nykivät. Mutta kun se tulee maan päälle, ensimmäisenä se vetää henkeä, ja tuohon vauvaan tulee juuri silloin luonnollisen elämän hengen ruumis. Antakaa sen olla rauhassa, se ottaa pienen päänsä ja nojautuu äitinsä rintaa vasten ja alkaa imeä. Jos se ei tekisi niin, maitoa ei edes tulisi sinne.

⁶⁸ Oletteko koskaan huomanneet, että vasikka, kun se syntyy, se. . . heti kun se saa tarpeeksi voimaa nousta jaloilleen? Kuka kertoo sille? Se kävelee suoraan emänsä luokse, alkaa hapuilla ja alkaa imeä. Kyllä vain!

⁶⁹ Sillä kun tämä maallinen ruumis tuodaan tänne, sitä varten on valmiina hengellinen ruumis. Ja heti kun tämä. . . Oi, halleluja! ”Ja jos tämä maallinen asumuksemme hajotetaan, tuolla odottaa toinen.” Heti kun astumme pois tästä, astumme sisälle tuohon; joka ei kaipaa kylmää vettä juodakseen, ei tarvitse vettä juotavaksi; joka ei syö, he eivät ole maan tomusta. Mutta he ovat aivan yhtä todellisia, ja he voivat tuntea ja kätellä

ja rakastaa, ja kaikki on täydellistä. Ja tuo ruumis odottaa tuolla. Se on osa sitä. Niitä on kolme.

⁷⁰ Te aloitatte iankaikkisen elämänne täällä alttarilla. Täältä te aloitatte Iankaikkisuuden. Oi! Te aloitatte Iankaikkisen elämän juuri tästä. Silloin sinä olet uudestisyntynyt, Jumalan poika. Ja sitten kun kuolette, te aloitatte... Kun kuolema iskee teihin tässä ruumiissa ja sydän lakkaa lyömästä, ja kuolevaisuuden pyörät alkavat pysähtyä, se pieni varjo, joka oli varjon varjo, yhdessä sekunnissa siitä tulee varjon varjo, sitten seuraavaksi siitä tulee varjo, sitten seuraavaksi siitä tulee pikkuinen pisara, sitten seuraavaksi siitä tulee puro, sitten seuraavaksi siitä tulee joki, ja seuraavaksi siitä tulee valtameri, ja hetken kuluttua te seisotte rakkaittenne läsnäolossa siellä, pukeutuneena taivaallisen ruumiin vaatteisiin, te tunnette toisenne, rakastatte toisianne, te olette muuttuneet takaisin nuoreksi mieheksi ja nuoreksi naiseksi. Aivan oikein. Se odottaa siellä Herran Jeesuksen tuloon asti. Ja jonakin päivänä tuo Hänen kirkastettu ruumiinsa... Muistakaa nyt, että se on taivaallinen ruumis, ei kirkastettu, taivaallinen ruumis. Ja jonakin päivänä tuo taivaallinen ruumis lähtee taivaasta Jeesuksen kanssa.

⁷¹ ”Sillä minä sanon teille tämän:” Toisen Tessalonikalaiskirjeen 5. luku, tai ensimmäisen Tessalonikalaiskirjeen 5. luku, jompikumpi, ”Minä sanon teille, että en tahdo pitää teitä tietämättöminä, veljet, koskien niitä, jotka ovat nukkuneet pois, ettette murehtisi niin kuin muut, joilla ei ole toivoa. Sillä jos me uskomme, että Kristus on kuollut ja noussut ylös kolmantena päivänä, niin myös ne jotka nukkuvat Kristuksessa, Jumala tuo Hänen kanssaan. Sillä tämän me sanomme teille Herran sanana, että me, jotka olemme elossa ja jäämme Herran tulemukseen, emme estä tai pidätte” (paras sana) ”pidätte niitä, jotka ovat nukkuneet. Sillä Herran pasuuna soi, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin.” Nämä taivaalliset ruumiit laskeutuvat alas ja pukevat päälleen maalliset, kirkastetut ruumiit. ”Ja me, jotka olemme elossa ja olemme jääneet tänne, muutumme hetkessä, silmänräpäyksessä, ja meidät temmataan yhdessä heidän kanssaan ylös kohtaamaan Herraa yläilmoissa.”

⁷² ”Minä en juo viinipuun antia enkä syö enää ennen kuin syön sitä uutena teidän kanssanne Isäni valtakunnassa,” hääateria. Kolmen ja puolen vuoden kuluttua antikristus päättää valtakautensa, koko maailma tuhoutuu, juutalaiset kutsutaan ulos, Joosef tekee itsensä tunnetuksi pakanoille, tai juutalaisille. Muistakaa, että kun Joosef teki itsensä tunnetuksi veljilleen, paikalla ei ollut yhtään pakanaa. Kun hän lähetti... Te tiedätte tarinan. Joosef, täydellinen esikuva Kristuksesta, kaikin tavoin. Ja kun Joosef lähetti kutsumaan veljiään, ja he tulivat sinne, ja hän katsoi ja näki pienen Benjaminin, ja

hän näki heidät siellä, ja sitten hän... He sanoivat: ”Tämä kaverihan! Me—meidän ei olisi pitänyt tappaa veljeämme Joosefia.” Juutalaiset näkevät, että he olivat tehneet virheen; nyt kun Kristus, kun Hän tekee itsensä heille tunnetuksi. Ja Joosef oli niin tunteidensa vallassa, että hänen oli melkein pakko itkeä, joten hän lähetti pois vaimonsa ja lapsensa, ja kaikki vartijat ja kaiken muun, ja lähetti heidät palatsiin. Tarkalleen niin. Ja sitten ainoastaan juutalaisten läsnä ollessa hän sanoi: ”Minä olen Joosef, teidän veljenne. Minä olen teidän veljenne.” Ja sitten he romahtivat ja alkoivat vapista ja sanoivat: ”Nyt me tiedämme, että se kohtaa meitä, koska me tapoimme veljemme. Olemme sanoneet, että tapoimme veljemme, ja nyt hän on tämä suuri kuningas.”

⁷³ Hän sanoi: ”Jumala teki sen tarkoituksella, pelastaakseen elämän.” Juuri siksi Jumala teki sen, pelastaakseen meidät pakanat. Mutta pakanat olivat palatsissa. Halleluja! Koska hänen veljensä hylkäsivät Hänet, Joosefin, Hän otti morsiamen; ja morsian oli pakana, ei juutalainen. Hyvä on.

⁷⁴ No niin, mihin sinä olet nyt menossa? Sen jälkeen, kun olemme pukeneet päällemme tämän kirkastetun ruumiin ja menemme siihen suureen aikakauteen, joka on tulossa; kun tämä kirkastettu ruumis, tämä taivaallinen ruumis on tehty kirkastetuksi ruumiiksi. Ymmärrättekö, mitä minä tarkoitan nyt? Sitten voin kävellä sinne ja sanoa: ”Veli Neville!” Sallikaa minun antaa teille pieni esimerkki. Minä sanon: ”Veli Humes, mennään isän luo tänä aamuna.” Hän on Jumala. Me tunnemme Hänet nyt, Hän on Pelastaja, Hän on Parantaja.

⁷⁵ Synnin luomista ei ole koskaan ollutkaan. Tuo ei tainnut mennä hyvin perille, eihän? Synti ei ole luomus. Ei! Synti on vääristymä. On vain yksi Luoja, se on Jumala. Synti on vanhurskaus vääristettynä. Mikä on aviorikos? Vanhurskaus vääristyneenä. Mikä on valhe? Väärin esitettyä totuutta. Varmasti. Mikä on kirosana? Se on Jumalan siunaukset, jotka on käännetty kirosanaksi Jumalaa kohtaan siunauksen sijasta. Synti ei ole luotu. Synti on vääristymä. Saatana ei siis voinut luoda syntiä, hän vain vääristi sen, minkä Jumala oli luonut. Se on tarkalleen oikein. Kuolema on vain elämän vääristymä.

⁷⁶ Huomatkaa tämä—Huomatkaa tämä. Sitten kävelen sinne ja sanon: ”Veli Humes, mennään sinä ja minä ja veli Beeler ja muutamat veljistä, me menemme Isä Jumalan luo. Ja sanotaan, että me lähemme pienelle matkalle. Te pojat piditte vuorista, kun te...”

”Niin pidimme.”

⁷⁷ ”Oi, niitä on tuolla uudessa maailmassa pari miljoonaa mailia. Menkää vain, vaeltakaa niiden yli.”

⁷⁸ ”Minun täytyy . . . ? . . . aurinko nousee joka päivä korkealle. Minä kuulen teitä. Kun he vielä puhuvat, Minä kuulen.” Jesaja 66. Se on totta.

⁷⁹ Ja tiedättehän, minä kävelen siellä, me kaikki kävelemme siellä ehkä noin viisisataa vuotta, vain pienen matkan, miljoonan, se ei muuta asiaa, näettehän. Ja nyt—nyt se kuulostaa hullulta, mutta se on totuus. Se on totuus, koska siellä ei ole aikaa, se on iankaikkisuutta. Ja kun menen sinne, kävelen tuolla, ja tiedätekö, keitä minä—minä—minä tapaan siellä? Sanon: ”No, eikö tuo ole sisar Georgie Bruce! Sisar Georgie, en ole nähnyt sinua aikoihin.” Näyttää aivan samalta kuin aina. Näettekö? Hän on ehkä kymmenen miljoonaa vuotta vanha, mutta yhtä nuori kuin ennenkin. Hän rapsuttelee jotakin selästä, ja kun katson, se on Cheetah, leijona.

Sanon: ”Miten voit tänä aamuna, Cheetah?”

⁸⁰ ”Miau,” kuin kissanpentu. ”Oi, olen ollut siellä juttelemassa joidenkin sisarten kanssa niiden isojen kukkien kohdalla, me olemme olleet siellä noin viisisataa vuotta, katselemassa ympärillemme.” Niin, se kuulostaa hullulta, mutta se on totta. Juuri niin. Niin Jumala on sen tarkoittanut.

⁸¹ Siunausta sinulle, sisar Georgie. Mitään pahaa ei voi tapahtua, ei yhtään mitään. Illalla menemme vuoren huipulle, ja sanomme: ”Oi Isä Jumala, minä olin kerran kadotettu. Voi, olin kerran synnin liassa, Isä Jumala, ja Sinä pelastit minut.”

⁸² Niin, ihmiset, jotka ovat yrittäneet ilmaista sitä, ovat tulleet hulluiksi. No, se mies, joka kirjoitti viimeisen säkeistön tuosta laulusta *Oi, rakkautta Jumalan*, se oli kirjoitettu mielisairaalan seinälle, hänen koettaessaan ilmaista Jumalan rakkautta. Kuinka Hän kumartui alas pelastaakseen syntiset, ja kuinka Hän teki sen, Hänen rakkautensa, joka laskeutui alas pelastaakseen sinut ja minut. Siinä vasta on palvontaa, josta enkelit eivät tiedä mitään! Palvonta, enkeli tietää vain. . . Hän seisoo siinä ja heiluttaa siipiään edestakaisin ja poikittain, ”Halleluja! Halleluja!” Mutta, oi, armo! Kun se tulee sen tietämisestä, että minä olin kadotettu ja nyt olen löydetty, olin kuollut, olen taas elossa! Oi Jumala, minä olin syntinen, minä olin likainen, ja minä olin kaatopaikalla!

⁸³ Tässä on parasta, mitä elämä voi antaa teille. Oletteko koskaan käyneet täällä Colgaten kaatopaikalla? Se on haisevin paikka, jossa olen koskaan ollut. Tuo vanha savu saa minut voimaan pahoin, kun haistan sen. Maaten siellä kaikessa siinä vanhassa savussa, vatsa kipeänä, oksentaen sisälmyksensäkin, kuin olisi ottanut risiiniöljyä. Näettekö, niin sairaana kuin vain voi olla! Ja rotat juoksentelevat kaikkialla ympärilläsi, yrittäen syödä sinua. Ja se on parasta elämässä. Ja sitten joku kurottautuu alas ja nostaa sinut ylös. Ja olet todella vanha, etkä voi auttaa itseäsi. Ja hän nostaa sinut ylös ja tekee sinusta

kahdeksantoistavuotiaan pojan, asettaa sinut vuoren huipulle, terveytesi kukoistuksessa, oi, sellainen hyvä henkäys raitista ilmaa, hyvä kulaus kylmää vettä. Haluaisitko koskaan enää palata tuolle kaatopaikalle? En ikinä, ikinä, ikinä, ikinä mene enää sinne kaatopaikalle.

⁸⁴ No niin, sitä se tarkoittaa, ystäväni. Se on se, mitä tuo näky, tai taivaaseen ottaminen, mikä tahansa, näky. Sanon näky, koska pelkään, että se loukkaisi jotakuta, jos sanoisin taivaaseen ottaminen, että sitä se oli. No niin, kun Jumala . . . mitä Jumala teki tuodakseen poikia ja tyttöjä luokseen. No niin, keitä nämä ihmiset ovat? Miten he koskaan . . . Mitä nämä ihmiset tekivät ansaitakseen tämän? Miten he koskaan tekivät sen? Jumala, alussa, ennen kuin enkeliäkään oli koskaan luotu . . . Kuinka moni tietää, että Hän on ääretön? Jos Hän ei ole, Hän ei ole Jumala. Niinpä Jumala äärettömässä armossaan näki, että Lucifer tekisi sen, jos Hän loisi tämän. Hän laittaisi heidät vapaan moraalisen valinnan pohjalle, tuolle perustalle. Ja te olette yhä siellä, aivan oikein, oikean ja väärän puu on asetettu jokaisen meidän etemme, te teette valintanne. Ja Lucifer oli ensimmäinen, joka valitsi väärän tien. Ja hän alkoi vetää perässään, itsekkäästi, yrittäen ottaa kaiken itselleen, yrittää polkea maahan jonkun toisen. Ja siitä se alkoi. No niin, kuunnelkaa tätä. Siitä synty alkoi. Jumala äärettömässä mielessään näki sen ja näki ainoan tien . . .

⁸⁵ No niin, te kolminaisoppiset veljet, en halua loukata teitä, mutta kuinka Jumalan hyvän Sanan nimessä te voitte koskaan asettaa Jeesuksen olemaan erillinen persoona Jumalasta itsestään? Jos Jeesus voisi ottaa toisen ihmisen ja pakottaa hänet menemään ja kuolemaan lunastaakseen tämän ihmisen täällä, Hän olisi epäoikeudenmukainen olento. On vain yksi tapa, jolla Jumala koskaan saattoi tehdä sen, se olisi ottaa se paikka itse! Ja Jumala tuli lihaksi, jotta Hän voisi maistaa kuoleman tuskia, jotta Hän voisi ottaa meistä pois kuoleman pistimen ja kuoleman, jotta me voisimme olla lunastettuja Hänen oman kuolemansa kautta. Siksi Häntä palvotaan niin paljon. Jeesus oli ihminen, varmasti Hän oli. Hän oli mies, m-i-e-s, syntynyt neitsyt Mariasta. Mutta Henki, joka oli Hänessä, oli Jumala ilman määrää, Hänessä asui Jumaluuden täyteys ruumiillisesti. Hän oli Jehova-jireh, Hän oli Jehova-rapha, Hän oli Jehova-manasse, Hän oli Jehova; meidän suojuksemme, meidän kilpemme, meidän parantajamme; Hän oli alfa, omega, alku ja loppu; Hän oli ensimmäinen ja viimeinen; Hän on se joka oli, joka on ja joka on tuleva; Daavidin juuri ja jälkeläinen, aamutähti, Hänhän oli kaikki kaikissa. Hänessä asui Jumaluuden täyteys ruumiillisesti!

⁸⁶ Ja kuolemalla oli aina pistin, jolla se pisti ihmisiä, "Ah," paholainen sanoo, "Minä sain sinut, koska kuuntelit minua. Pistän sinua, laitan sinut hautaan. Tuo lampaan veri ei voi

auttaa sinua yhtään, se on vain eläimen verta.” Mutta Jumala viisautessaan tiesi, että tulisi Karitsa, joka oli teurastettu maailman perustamisesta lähtien. Kyllä vain. Ja he... Hän odotti sitä aikaa, että aika täytyisi.

⁸⁷ Mutta eräänä päivänä, kun tämä Karitsa tuli, tämä Mies, jopa Saatana tuli huijatuksi. Hän katsoi Häntä kauttaaltaan ja sanoi: ”Jos Sinä olet Jumalan Poika, tee *tämä*. Jos Sinä olet Jumalan Poika, tee ihme ja anna minun nähdä, että Sinä teet sen. Anna minun nähdä Sinun tekevän sen. Huh-huh. Minä sidon rievun Hänen kasvoihinsa ja lyön Sinua. Jos olet profeetta, kerro meille, kuka Sinua löi.” Hmm! ”En—En usko, että Sinä olet se. Jos Sinä olet, kerro suoraan, että Sinä olet.” Näettekö, kaikkea sellaista. ”Voi, kerro meille, että Sinä olet!” Hän ei avannut suutaan. Oi, oi, kuinka Hän silloin hämäsikään häntä!

⁸⁸ Hän katsoi ympärilleen opetuslapsiin ja sanoi: ”Voisin puhua Isälleni, ja Hän lähettäisi Minulle kaksitoista legioonaa enkeleitä, jos haluaisin.” Pilatus ei kuullut sitä, tiedättehän.

⁸⁹ ”Jos Sinä olet! Jos Sinä olet. Voi, tuo ei ole Hän. Katsokaa, hänhän vuotaa verta. Hei, jotkut teistä sotilaista menkää sinne ja sylkekää Hänen kasvoilleen.” He sylkivät, pilkkasivat Häntä, kiskoivat tupoittain partaa Hänen kasvoistaan. ”Voi, ei Hän ole! Ei, ei se Hän ole! Minä kiinnitän pistimeni Häneen, pojat. Minä saan Hänet siellä ylhäällä. Minä sain sinut nyt!”

⁹⁰ Kun Hän lopuksi huusi: ”Eeli! Eeli! Jumalani! Jumalani!” Se oli mies. ”Miksi olet hylännyt minut?”

⁹¹ Getsemanen puutarhassa voitelu jätti Hänet, tiedättehän, ja Hänen oli kuoltava syntisenä. Hän kuoli syntisenä, te tiedätte sen; ei omien syntiensä tähden, vaan minun ja sinun. Siinä se rakkaus tulee esiin, miten Hän otti minun syntini! Oi, Halleluja! Kuinka Hän otti minun!

⁹² Ja siinä Hän oli, Hän ei voinut avata suutaan. Pistäjä sanoi: ”Tiedättehän, uskon, että hän oli vain tavallinen mies. Hän ei ollut neitsestä syntynyt, sillä minä ankkuroin pistimeni Häneen.”

⁹³ Ja tässä hän tuli, iski pistimensä Häneen, mutta se oli väärään aikaan, pojat! Hänen pistimensä vedettiin silloin pois. Hän ei ole siitä lähtien voinut enää pistää, hän jätti pistimensä sinne. Hän nousi ylös kolmantena päivänä ja sanoi: ”Minä olen se, joka oli kuollut ja elän jälleen, ja elän iankaikkisesti, Minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet.” Kyllä vain. Hän ei nähnyt, kuka se oli. ”Ja koska Minä elän, tekin saatte elää. Se ei vielä näy...”

⁹⁴ Eräänä päivänä, kolme tai neljä päivää sen jälkeen, kun Hän oli noussut Isän luo ja oli palannut takaisin, silloin jotkut sanoivat: ”Voi, Hän on... Hän—Hänen täytyy olla kummitus. Hänen täytyy olla jotenkin kummitusmainen, tuon Kaverin. Ja me... Te näitte Hänet. Te näitte näyn.”

”Ei, Hän oli todellinen Jeesus.”

⁹⁵ Tuomas sanoi: ”Antakaa minun nähdä Hänen kätensä ja kaikki, niin minä kerron teille, jos se on.”

⁹⁶ Hän sanoi: ”Tässä Minä olen.” Hän sanoi: ”Onko teillä kalaa ja leipää tuolla? Tuokaa Minulle voileipä.” Ja he toivat Hänelle voileivän, ja Hän seisoi siinä ja söi sen. Hän sanoi: ”No niin, syökö henki niin kuin Minä syön? Onko hengellä lihaa ja luita niin kuin Minulla on?” Näettekö? Hän sanoi: ”Minä olen Hän. Minä olen se.”

⁹⁷ Ja Paavali sanoi: ”Vielä ei ole käynyt tarkalleen ilmi, millainen ruumis meillä tulee olemaan, mutta me tiedämme, että meillä tulee olemaan Hänen ruumiinsa kaltainen ruumis.” Mitä? Oliko Hänellä koskaan tuota teofania-ruumista? Kyllä! Kun Hän kuoli, Raamattu sanoi, että ”Hän,” se on taas persoonapronomini, ”Hän meni tuonelaan ja saarnasi vankeudessa oleville sieluille.” Halleluja! Miten Hän teki sen? Hänellä oli tuntoaistit, Hänellä oli kuuloaisti, Hänellä oli puhekyky, Hän saarnasi samantyyppisessä ruumiissa, jossa näin nuo kirkastetut eräänä iltana. Hän saarnasi sieluille, jotka olivat tuonelassa, jotka eivät tehneet parannusta Nooan päivien pitkämielisyyden aikana.

⁹⁸ Mutta kun Hän nousi ylös pääsiäisenä, ei ollut mahdollista, että tuo ruumis näkisi katoavaisuutta, koska profeetta Daavid ennusti sen: ”Minä en jätä Hänen sieluun tuonelaan, enkä salli Pyhäni nähdä katoavaisuutta. Ja myös Minun ruumiini on lepäävä toivossa, sillä Hän ei jätä Minun sieluani tuonelaan, eikä Hän jätä Pyhäni näkemään katoavaisuutta.” Ja seitsemänkymmentäkaksi tuntia ennen kuin mätäneminen saattoi alkaa, tuo teofania, tuo ruumis, joka meni ja saarnasi vankeudessa oleville sieluille, jotka eivät tehneet parannusta Nooan päivien pitkämielisyyden aikana, nousi ylös, ja kuolevainen pukeutui kuolemattomuuteen, ja Hän seisoi ja söi ja kertoi meille, että Hän oli Mies. Halleluja!

⁹⁹ Niin me näemme Hänet, veli Evans. Silloin kun Hän asettuu Daavidin valtaistuimelle. Halleluja! Silloin me kävelemme siellä, minä lähdän kanssasi matkalle vuorten yli miljoonaksi vuodeksi, katsokaa, vain muutama päivä, vain muutama minuutti, me menemme tuonne, asetumme tuonne.

¹⁰⁰ Ja kun tulee aika syödä, tiedättehän, ensimmäisenä sisar Wood sanoo. . . Minä sanon: ”Sisar Wood, no, missä sinä olet ollut koko tämän ajan? En ole nähnyt sinua. . . minusta tuntuu, että siitä on kulunut vartti.”

”Oi, siitä on kaksi tuhatta vuotta, Veli Branham.”

¹⁰¹ ”Huh-huh. Miten voit?” Oi, tietenkin voit hyvin.

¹⁰² ”Tulkaa tänne, pojat, näytän teille kaikille jotain, veljet, rakkaat veljeni. Täällä on vesilähde, paras, josta olette koskaan

juoneet. Ja, oi, me saamme hyvää kylmää juotavaa. Minä kurotan tuonne ylös ja otan suuren viinirypälekimpun, ja me kaikki istumme sinne ja syömme sen.” Eikö se olekin ihanaa? Juuri sitä se on. Juuri niin.

¹⁰³ Miten saimme tämän? Mistä me sen tiedämme? Jumala, ennen maailman perustamista, ennaltamääräsi meidät! Kenet? Ne, jotka ovat luvatussa maassa.

*...Hän on ennalta määrännyt meidät
lapseksiottamiseen Jeesuksen Kristuksen kautta...
oman tahtonsa mielisuosion mukaan,*

Hänen kirkkautensa ylistykseksi...

Että me ylistäisimme Häntä niin kuin Hän sanoi. Sellainen Hän oli, Jumala. Me haluamme ylistää Häntä.

*...Hänen armonsa kirkkauden ylistykseksi, jossa
hän on tehnyt meidät otollisiksi siinä rakastetussa.
(Kristuksessa meidät on hyväksytty.)*

*Hänessä meillä on lunastus veren kautta, s-y-n-t-i-e-n
anteeksiantamus...*

¹⁰⁴ Minun täytyy palata lapseksiottamiseen, mutta haluan pysähtyä sanaan ”syntien” tässä hetkeksi. ”Syntien,” huomasitteko sen? Tiedättekö, ettei Jumala tuomitse syntistä synnin tekemisestä? Hän tuomitsee hänet siitä, että hän on syntinen. Jos syntinen polttaa sikaria, Hän ei tuomitse häntä siitä; hän on syntinen joka tapauksessa. Näettekö? Näettekö? Hänellä ei ole syntejä, syntisellä ei ole. Hän on vain syntinen, näettehän, hänellä ei ole syntejä. Mutta teillä on syntejä, teillä kristityillä. Huomatkaa, että Hän puhuu tässä seurakunnalle. Pitäen sen järjestyksessä. Näettekö? Näettekö? ”Syntien anteeksiantaminen,” s-y-n-t-i-e-n. Me teemme syntiä. Mutta syntinen on vain syntinen, Jumala ei anna hänelle anteeksi.

¹⁰⁵ Nyt te sanotte: ”No, hän meni tänne ja ampui miehen. Mitä aiot tehdä asialle?” Se ei kuulu minulle. En ole reformisti, olen saarnaaja. Laki pitää siitä huolen, he ovat reformisteja. He ovat... ”No,” sanotte, ”hän teki aviorikoksen.” Se, se—se on lain asia. Se on hänen ja lain välinen asia. Minä—minä—minä—minä en ole reformisti, en reformoi ihmisiä. Haluan saada heidät kääntymään. Olen saarnaaja, katsokaahan, minun tehtäväni on saada heidät Jumalan luo. Jos hän teki syntiä, se on hänen asiansa, hän on syntinen. Jumala tuomitsee hänet korkeammalla tasolla. Hän on syntinen alun alkaen, hän on tuomittu alun alkaen. Hän ei päässyt edes ykköspesälle, hän—hän—hän ei ole missään. Hän on syntinen alusta alkaen. Hänellä ei ole mitään syntejä, hän on syntinen.

¹⁰⁶ Te ette voisi mennä ulos ja sanoa: ”Tämän verran on yötä, ja tämän verran ei ole yötä.” Ei, se on kokonaan yötä, aivan koko yön. Niin Jumala sanoi. Aivan oikein, hän on vain syntinen, siinä

kaikki. ”Nyt hän teki tämän, *tämän* verran on yötä, *tämä* tässä on oikein kirkasta yötä.” Tiedän, mutta se on vain kaikki yötä, siinä kaikki. Näettekö?

¹⁰⁷ En voisi sanoa: ”*Tämän* verran tässä on valoa.” Ei, se on vain kokonaan valoa, katsokaa, vain valoa, te ette voi sanoa, kuinka paljon. Näettekö? Mutta jos hän on musta piste *tässä*, silloin siinä on pimeyttä.

¹⁰⁸ Joten ”synnit,” s-y-n-n-i-t meillä on syntien anteeksiantamus Hänen (minkä?) Verensä kautta, kallisarvoisen veren kautta.

. . . *Hänen rikkautensa mukaan* . . .

¹⁰⁹ Miten me unohdamme sen? Siksikö, että olemme arvollisia, että me teimme jotakin saadaksemme syntimme anteeksi? Hänen minkä?

. . . *armonsä;*

¹¹⁰ Oi! En mitään käsissäni tuo, Herra. Mitään en voisi tehdä, ei ole mitään, mitä voisin tehdä. Katsokaa! Hän ennaltamääräsi minut, Hän kutsui minut, Hän valitsi minut. Minä en koskaan valinnut Häntä. Hän valitsi minut, Hän valitsi sinut, Hän valitsi meidät kaikki. Me emme valinneet Häntä. Jeesus sanoi: ”Te ette valinneet Minua, Minä valitsin teidät.” Hän sanoi: ”Kukaan ei voi tulla Minun tyköni, ellei Minun Isäni ensin vedä häntä, ja kaikki, jotka Isä on antanut Minulle, tulevat tyköni. Eikä kukaan heistä joudu kadotetuksi, paitsi tuo kadotuksen poika, täyttääkseen Kirjoitukset.” Näettekö? Hän sanoi: ”Mutta kaikki, jotka Isä on antanut Minulle, tulevat Minun tyköni.”

¹¹¹ Voi, olen myöhässä, enkö olekin? Enkä koskaan pääse pois tästä. Enkä ole vielä aloittanut tätä. Sallikaa minun kiirehtiä, minun on päästävä johonkin tässä juuri nyt nopeasti, ja me kiirehdimme. Minun on palattava tähän lapseksi ottamiseen hetkeksi. Voitteko antaa minulle anteeksi—vain hetken? Mennään tämä tänne asti, jotkut näistä ihmisistä ovat tulleet Georgiasta asti tänne vain tämän illan takia, siunausta heille. Nyt, georgialainen veli ja texasilainen ja mistä ikinä oletkaan kotoisin, kuuntele tätä viidettä jaetta. Viivytään siinä muutama minuutti.

Ennalta määräten meidät . . . [Veli Branham alkaa selittää tässä esiintyvän englannin preposition ”unto” merkitystä—Käänt.]

¹¹² Mitä merkitsee tuo sana ”unto”, sana ”unto”? Se merkitsee jotakin, mihin me olemme tulossa, ”unto”. ”Olen menossa [unto] lähteelle. Olen menossa [unto] tuolille.” Humes, käsitätkö sitä? ”Olen menossa [unto] pöydän ääreen.”

No niin, Hän on *ennalta määrännyt meidät lapseksiottamiseen Jeesuksen Kristuksen kautta itselleen, oman hyvän tahtonsa mielisuosion mukaan,*

113 Kuinka paljon mielisuosiota? Kenen mielisuosiota se oli, kenen hyvyyttä? Hänen omaansa. Oman hyvän tahtonsa mielisuosion mukaan.

114 No niin, mitä on ”lapseksiottaminen”? Antakaa minun ottaa tämä nyt, en tiedä. . . En ehdi käydä tätä läpi, mutta koskettelen sitä. Sitten jos on kysyttävää, voitte kysyä minulta vähän myöhemmin joskus paperilla, jotakin. Kuunnelkaa. Lapseksiottamisesi ei ole syntymäsi. Lapseksiottamisesi on asemaan asettamisesi. Kun te uudestisyntyitte Johannes 1:17, uskoakseni, kun me olemme syntyneet Jumalan Hengestä, me olemme Jumalan poikia. Mutta meidät oli ennalta määrätty. Nyt tässä on se, mitä yritän saada teidät ymmärtämään, sillä nämä viimeisen ajan pojat, näettekö, . . . Näettekö? Meidät oli ennalta määrätty (unto) lapseksiottamiseen.

115 No niin, tässä me nyt olemme. Nyt tämä sattuu helluntailaisiin hieman. He sanovat: ”Minä synnyin uudesti! Ylistys Herralle, sain Pyhän Hengen!” Hienoa. Sinä olet Jumalan lapsi. Se on totta. Mutta se ei kuitenkaan ole sitä, mistä minä puhun. Sinut on ennalta määrätty lapseksiottamiseen. Lapseksiottaminen, se tarkoittaa pojan asemaan asettamista.

116 Olen liian lähellä tuota, koska Becky kertoi minulle, että menen liian lähellä sitä, te ette kuule takana. Olen. . .

117 Katsokaahan, lapsi. Kuinka moni tuntee Vanhan testamentin säännöt lapseksiottamisesta? Tietenkin, te olette katsoneet niitä. Pojan syntyessä. Taisin käsitellä sitä jossain saarnassa. Mikä se on, Gene, muistatko? Se on nauhalla. Oh, mikä se oli? Minä—minä—minä—Olen käsitellyt sitä. Ai niin, minä muistan sen, *Kuulkaa Häntä. Kuulkaa Häntä*; lapseksiottaminen.

118 No niin, Vanhassa testamentissa, kun—kun lapsi syntyi perheeseen, hän oli lapsi syntyessään, koska hän oli syntynyt vanhemmistaan, hän oli perheen poika ja kaiken perillinen. No niin, mutta kotiopettajat kasvattivat tätä poikaa. Galatalaiskirje, 5. luku, 17.-25. jae. Hyvä on. Häntä kasvattivat kotiopettajat, kasvattajat, opettajat. Nyt esimerkiksi, jos minulle olisi syntynyt poika, sanotaan, että olen isä ja. . .

119 Ja siksi Kuningas Jaakon käännökssä, kuinka moni on koskaan ajatellut, että se on hieman hassusti Kuningas Jaakon käännökssä, sanotaan: ”Minun Isäni talossa on monta kartanoa”? Talo, monta kartanoa. Näettekö? Todellisuudessa, aikana, jolloin Raamattu käännettiin Kuningas Jaakon toimesta, *talo* oli ”maa-alue.” ”Minun Isäni *maa-alueella* on monta kartanoa.” Ei talossa, kartanoja, mutta Häntä kutsuttiin tämän maa-alueen Isäksi. He käänsivät sen hyvin raamatullisesti, Raamatussa se on niin.

120 Kun isällä oli suuri tuhannen eekkerin maatila tai jotain muuta, hänellä oli joukko ihmisiä, jotka asuivat *siellä*. Hänellä

oli *siellä* palkattuja työntekijöitä, jotka hoitivat lampaita, hänellä oli *siellä* joitakin, jotka hoitivat karjaa, hänellä oli *siellä* joitakin, jotka menivät ylängön laitumille sadan mailin päähän, ja hänellä oli *täällä* joitakin, jotka hoitivat vuohia, ja hänellä oli joitakin, jotka hoitivat muuleja ja—ja erilaisia asioita. Hänellä—hänellä vain oli suuri valtakunta. Ja hän nousi pienen aasinsa selkään ja ratsasti jokaisen luo ja katsoi, miten he pärjäisivät, lampaiden keritsimisessä ja kaikessa sellaisessa. Hänellä ei ollut aikaa . . .

121 Te ette kuule minua, kun kävelen pois sieltä. Minä—minä—yritän pysyä tässä. Kuuletteko te minua nyt ihan hyvin, täällä? Katsokaa.

122 Hän ratsasti pois, ja meni pois, yrittäen huolehtia valtakunnastaan. Joten nyt hän haluaa . . . Tuosta pojasta tulee kaiken sen perillinen, mitä hänellä on. Hän on perillinen.

123 Ja kun me synnymme Jumalan valtakuntaan Jeesuksen Kristuksen kautta, me olemme taivaan perillisiä, kanssaperillisiä Jeesuksen kanssa, koska Hän otti meidän paikkamme. Hän tuli meiksi (synniksi), jotta me tulisimme Häneksi (vanhurskaudeksi). Näettekö? Hän tuli minuksi, jotta minä tulisin Häneksi, katsokaa, kanssaperilliseksi Hänen kanssaan. Hyvä on, muistakaa se nyt, jokainen teistä.

124 Muistakaa nyt, että Jumala ennaltamääräsi teidät ennalta tietämisen kautta, että te olitte tulossa Tähän. Jokainen, joka ymmärtää sen, kohottakaa kätenne. Jumala, ennaltatietämisen kautta, ennaltamääräsi teidät tulemaan luvattuun maahan. Mikä on luvattu maa kristitylle tänä päivänä? Kohottakaa kätenne, jos tiedätte. ”Tämä lupaus on teille ja teidän lapsillenne, niille, jotka kaukana ovat. Ja on tapahtuva viimeisinä päivinä, sanoo Jumala, että Minä vuodatan Henkeni kaiken lihan päälle, teidän poikienne ja tyttärenne päälle.” Ja Jesaja 28:18:ssa: ”Käsky käskyn päälle, läksy läksyn päälle, milloin siellä, milloin täällä. Pitäkää kiinni siitä, mikä on hyvää. Sillä sopertavin huulin ja vieraalla kielellä Minä olen puhuva tälle kansalle. Ja tässä on lepo, se lepo, sapatin maa, josta Minä sanoin, että sinne heidän tulisi mennä. Ja kaiken tämän vuoksi he eivät halunneet kuulla, vaan pudistelivat päätään ja kävelivät pois, eivätkä halunneet kuulla sitä.” Näettekö? Juuri niin.

125 Mitä se oli? Aivan kuten ne ihmiset, jotka olivat tulleet koko matkan Kanaanista tai Egyptistä, koko matkan läpi erämaan, ja pääsivät aivan sen lähelle, tarpeeksi lähelle maistamaan viinirypäleitä, jotka tulivat siitä maasta. Veljet, nuo miehet haluavat minun peruvan sen, sen Heparalaiskirjeen 6. luvusta. Miten voin tehdä sen? He ovat rajalinjan uskovia, he eivät koskaan mene yli! He eivät voi mennä yli. Jeesus sanoi: ”Meidän . . .”

He sanoivat: ”Meidän isämme söivät mannaa erämaassa.”

¹²⁶ Ja Jeesus sanoi: ”He ovat kaikki kuolleet.” Se on erotettu. He ovat kaikki kuolleet. Aivan oikein. Hän sanoi: ”Mutta Minä olen elämän leipä, joka tulee Jumalalta taivaasta. Joka syö tätä leipää, hän ei kuole koskaan. Se on totta. Kyllä, hänellä on iankaikkinen elämä, jos hän syö tätä, Minä olen se elämän puu Eedenin puutarhasta.”

¹²⁷ Nyt, katsokaa, nämä ihmiset tulevat niin lähelle! Katsokaa, jos te huomaatte Heprealaiskirje 6:ssa, en palaa siihen, mutta Heprealaiskirje 6: ”Nämä ihmiset, jotka kerran tulivat osallisiksi, tulivat niin lähelle ja ovat maistaneet taivaallista lahjaa.” He istuvat ympärillä, he ovat nähneet parantumisia tapahtuvan, he ovat nähneet ihmisten olevan Jumalan voimassa, he ovat nähneet elämien muuttuvan, mutta he eivät halua koskea siihen. Ei. Ei todellakaan. ”Ja ovat maistaneet tulevan maailmanajan voimia; ja jos he yrittävät taas uudistaa itsensä parannukseen, nähden, että he—että he ovat jälleen ristiinnaulinneet itselleen Jumalan Pojan, ja pitäneet epäpyhänä liiton veren, jolla heidät pyhitettiin. . . ”

¹²⁸ ”Minä kuulun kirkkoon, joka uskoo pyhitykseen.” Se on hyvää niin pitkälle kuin se menee, mutta te ette mene tarpeeksi pitkälle. Näettekö? Kyllä vain. Erämaa pyhitti heidät. Kyllä, todellakin. Heillä oli—heillä oli vaskikäärme ja vaskialtari, ja kaikki muu siellä, pyhitys, mutta he menivät Palestiinaan lepoon. Eivätkö. . .

¹²⁹ Katsokaa Heprealaiskirje 4:ssä, eikö hän puhunut ”toisesta levosta”? Jumala loi seitsemännen päivän ja antoi heille levon seitsemäntenä päivänä. Toisessa paikassa hän puhui lepopäivästä, ”ja tänään Daavidissa.” Sitten Hän antaa heille toisen levon, ”Tulkaa minun tyköni kaikki työtä tekevät ja raskautetut, niin Minä annan teille levon.” Tulkaa tähän lepoon! Sillä me, jotka olemme tulleet tähän lepoon, olemme lakanneet tekemästä töitämme niin kuin Jumala lakkasi omistaan sapattina. Varmasti. Siinä on teidän sapatin leponne. Siinä on teidän todellinen leponne tässä luvatussa maassa.

¹³⁰ Pyhä Henki on lupaus ihmisille. Ja miksi he haluavat koulutettuja oppineita saarnaajia, jotka antavat heidän käyttää shortseja ja leikata hiuksensa ja käyttää huulipunaa, ja miehiä, jotka pelaavat uhkapelejä ja juovat olutta ja kertovat vitsejä, ja jatkavat ja käyttäytyvät niin, ja kutsuvat itseään seurakunnan jäseniksi? Hehän ottavat jotakin sellaista ja kieltäytyvät Pyhän Hengen johdattuksesta! Raamattuhan sanoi, että Jumalan sana on terävämpi kuin kaksiteräinen miekka, joka leikkaa luun kappaleiksi, ja on jopa sydämen ajatusten erottaja. Kyllä, jopa mielen ajatusten!

¹³¹ Ja jos me rakastamme maailmaa tai maailman asioita, Jumalan rakkaus ei ole edes meissä. ”Monet ovat kutsutut, harvat valitut; sillä ahdas on se portti ja kapea se tie, joka

johtaa elämään, ja vain harvat löytävät sen. Monet tulevat sinä päivänä Minun luokseni ja istuvat valtakunnassa,” sanoi Jeesus, ”Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa. Mutta valtakunnan lapset heitetään ulos ja he sanovat: ’Herra, emmekö me ole tehneet tätä Sinun nimessäsi? Emmekö me ole saarnanneet? Emmekö ole olleet tohtori *Se-ja-se* ja pastori *Se-ja-se*?’ Minä en ole koskaan tuntenut teitä. Menkää pois Minun tyköäni, te laittomuuden tekijät, minä en tunne teitä.’ Eivät kaikki, jotka sanovat: ’Herra, Herra’, pääse sisälle. Mutta se, joka tekee Minun taivaallisen Isäni tahdon, se pääsee sisälle.”

¹³² Siinä te olette, astumassa tähän luvattuun maahan. Miten me pääsemme sinne? Meidät on ennalta määrätty siihen. Seurakunta on Jumalan ennaltatietämisen kautta ennalta määrätty (mihin?) Hänen kunniaansa, Hänen armostaan, Jumalan kirkkauteen, palvontaan ja kirkkauteen. Isä, joka istui siellä alussa, itsestään olemassa olevana, ei mitään Hänen ympärillään, halusi jotakin palvomaan, niinpä Hän edeltä asetti ja ennalta määräsi seurakunnan, ja ennen maailman perustamista, ja laittoi heidän nimensä Karitsan elämäkirjaan, kun he . . . joka oli teurastettu ennen maailman perustamista, että he ilmestyisivät Hänen kirkkaudekseen ja ylistyksekseen aikojen lopussa, kun kaikki kootaan tuohon yhteen Mieheen, Kristukseen Jeesukseen. Huh! Kunnia! Siinä se on. Se on juuri . . . Ja siinä se on, veljeni, sisareni. Älkää koskaan siirtykö siitä pois.

¹³³ Jumala, armon valintansa kautta, kutsui teidät. Jumala on armon valintansa kautta pyhittänyt teidät. Jumala, armon valintansa ja voimansa kautta, kastoi teidät ja laittoi teidät tähän levon maahan. Ne, jotka ovat tulleet tähän Lepoon, ovat lakanneet harhailemasta. He ovat lakanneet teoistaan, kuten Jumala lakkasi omistaan. Heillä on sanoinkuvaamaton ilo ja he ovat täynnä kirkkautta! Elämän puu kukkii heissä. Heillä on pitkämielisyyttä, lempeyttä, hyvyyttä, kärsivällisyyden aikaansaamaa uskoa, uskoa, nöyryyttä, lempeyttä ja niin edelleen. Elämän puu kukoistaa heissä, koska heidän toivonsa on ankkuroitu Kristukseen Jeesukseen, Pyhän Hengen todistus, joka todistaa uskovia seuraavien merkkien ja ihmeiden kautta. ”Nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat.” Kulkiessaan he parantavat sairaita, he ajavat ulos riivaajia, he puhuvat kielillä, he näkevät näkyjä. He . . . Ja he vaeltavat Jumalan kanssa, he puhuvat Jumalan kanssa. Mikään riivaaja ei voi liikuttaa heitä, he ovat lujia, odottaen . . . ? . . . Unohtaen ne asiat, jotka ovat menneisyydessä, he pyrkivät kohti korkean kutsumuksen päämäärää Kristuksessa Jeesuksessa. Siinä he ovat. Siinä he ovat. Se on tuo seurakunta.

¹³⁴ Miten he pääsivät siihen? Te ette voi sanoa: ”No, Herra, eräänä päivänä minä aloin polttaa sikareita ja lankesin ja sitten ajattelin, että minä . . .” Voi ei, ei, ei, ei.

135 Ennaltamäärääminen! Hän kutsui meidät, ja kun me seurasimme Häntä, se on se, kun me sanomme: ”Jumala, me olimme eksyksissä ja mennyttä. Meillä ei ollut edes järkeä edes pelastaa itseämme. Olimme luonteeltamme sikoja, olimme sikoja alun perin.”

136 Menkää ulos sikalaan ja katsokaa vanhaa emakkoa ja sanokaa: ”Kuulehan nyt vanha tyttö, haluan kertoa sinulle jotakin. On väärin, että juot kuravettä.”

137 Se sanoisi: ”Röh-röh.” Näettekö? No niin, se on aivan yhtä paljon kuin sinulla on mahdollisuuksia pelastaa itsesi. Juuri niin.

138 Te sanotte: ”Rouva, teidän ei pitäisi pukeutua noin, teidän pitäisi pukeutua siististi. Teidän pitäisi tehdä *näin*. Teidän ei pitäisi mennä. . . Teidän ei pitäisi pitää näitä korttikutsuja. Teidän ei pitäisi polttaa savukkeita. Teidän ei pitäisi tehdä *näin*. Herra, teidän ei pitäisi myydä *tuota*.”

139 Hän sanoo: ”Röh-röh. Minä kuulun *Röh-röhiin*.” Huh-huh. ”Röh,” se on juuri niin paljon kuin he tietävät. ”Minäpä kerron, että olen yhtä hyvä kuin sinä. Röh-röh!” Katsokaa, he hylkäävät Pyhän Hengen johtajuuden, sillä Raamattu sanoo, että jos te rakastatte maailmaa tai maailman asioita, Jumalan rakkaus ei ole edes teissä.

140 Mikä tekee heistä erikoisia? Te olette pyhä kansa. Mitä te olette tehneet? Menneet pois tuosta maasta. Te olette toisessa maassa. Miten te pääsitte sinne? Se on luvattu maa. Millainen lupaus? ”On tapahtuva viimeisinä päivinä, sanoo Jumala, että Minä vuodatan Henkeni kaiken lihan päälle.” Yhden Hengen kautta meidät kaikki on kastettu tähän yhteen luvattuun maahan. Aamen. Veljet ja sisaret, halleluja, sydämen puhtaudella, ilman kateutta, ilman vihamielisyyttä, ei mitään! Minä en välitä siitä, jos veli menee harhaan, riippumatta siitä, mitä hän tekee, te menette hänen peräänsä.

141 Menin erään veljen perään vähän aikaa sitten, hän oli mennyt harhateille. Eräs nuori kaveri sanoi minulle: ”Anna tuon lurjuksen mennä. Antaa hänen olla.”

142 Sanoin: ”Jos joskus tulen tilaan, jossa sydämeni ei ole veljeni puolella, silloin minun on aika mennä alttarille, koska olen langennut pois armosta.” Sanoin: ”Menen niin kauan kuin hän hengittää, ja saan hänet kiinni jossain vaiheessa.” Kyllä. Ja minä sain hänet kiinni, halleluja, toin hänet takaisin. Kyllä. Hän on nyt turvallisesti takaisin laumassa. Kyllä vain. Hän olisi mennyt vuorenvarmasti harhaan.

143 Vähän aikaa sitten, kun näin tuon naisparan istuvan siinä, ja sheriffi kutsui minut ja sanoi: ”Hänen pitäisi olla pakkopaidassa.” Hän sanoi: ”Hän vain hourailee, hän on järjiltään.” Hänet—Hänet laitettiin hotelliin. He tulivat.

Minä sanoin: ”Hyvä on.”

144 Hän sanoi, sheriffi sanoi: ”Billy!” Minä tunnen hänet erittäin hyvin, olen tuntenut hänet lapsesta asti. Hän sanoi: ”Jos voin jotenkin auttaa sinua.”

Sanoin: ”Kaikki hyvin.”

Hän sanoi: ”Voitko auttaa häntä?”

Sanoin: ”En, mutta Hän voi.” Sanoin: ”Hetkinen.”

145 Niinpä he toivat hänet sinne. Ja kun tuo nainen lähti hetki sitten, rauhassa. Mitä se oli? Lähetimme rukouksen hänen peräänsä. Aamen! Hän oli niin . . .

146 He sanoivat: ”Haluatko hakea lääkärin?” He sanoivat hänen miehelleen: ”Haluatko saada lääkärin?”

147 Hän sanoi: ”Lääkäri ei voi tehdä hänelle mitään.” Ja se on totta. Hän oli mielenvikainen; lääkäri ei voi tehdä hänelle mitään.

Hän anoi: ”Ainoa toivomme on päästä *sinne*.”

Ja hän sanoi: ”Billy, en ymmärrä sitä.”

Sanoin: ”En odota sinun ymmärtävän,” katsohan, ”en odota sinun ymmärtävän.”

148 Mutta, oi voi, en minäkään ymmärrä sitä! En. Mutta, veljet, Jumala taivaassa . . . Olin kerran poissa, tuolla ulkona, Jokin tuli perääni. Aamen! Se ei johtunut siitä, että olisin halunnut tulla, vaan, ei, Jokin tuli perääni. Sillä ennen maailman perustamista Jumala oli ennalta määrännyt, halleluja, että me olisimme Hänen, Hänen kunniakseen ja kirkkaudekseen. Kuunnelkaa! Ne, jotka Hän edeltä tunsu, Hän on mitä? Kutsunut. Onko se totta? Kutsuiko Hän sinut? Kyllä! Miksi hän kutsui sinut? Hän tunsu sinut ennalta. Ne, jotka Hän edeltä tuntenut, Hän kutsui; ne, jotka Hän on kutsunut, Hän on vanhurskauttanut. Onko näin? Ja ne, jotka Hän on vanhurskauttanut, Hän on kirkastanut! Aamen! Näin Raamattu sanoi: ”Ne, jotka Hän on edeltä tuntenut, ne Hän on kutsunut.” Jokaisen sukupolven! Ne, jotka Hän kutsui, Hän on jo kirkastanut. Mitä? Sallikaa minun lukea raamatunpaikka tästä. Hyvä on.

Edeltäpäin määräten heidät lapseksi ottamiseen, hänen yhteyteensä Jeesuksen Kristuksen kautta, Hänen oman tahtonsa mielisuosion mukaan . . .

Hänen kirkkautensa ylistykseksi . . .

149 Oi, ymmärrättekö te sen? Hänen kirkkautensa ylistykseksi! Että Hän voisi istua siellä ikuisissa aikakausissa, jotka tulevat, ja Hänen lapsensa huutaisivat: ”Abba, Isä! Abba, Isä!”

150 Ja enkelit sanovat: ”Mistä he puhuvat? Mistä he puhuvat?”

151 Se on niin kauniisti esitetty tuhlaajapojassa. ”Olin eksyksissä.” ”Tämä on minun poikani. Hän oli kadoksissa ja nyt

hän on löytynyt. Hän oli kuollut ja hän virkosi eloon. Tuokaa lihotettu vasikka, paras viitta, sormus ja pistäkää se hänen sormeensa. Ja nyt: . . .” Ei ihme, että aamutähdet lauloivat yhdessä, Jumalan pojat huusivat riemusta, kun he näkivät pelastussuunnitelman, kun Jumala pani teidän nimenne kirjaan ennen maailman perustamista.

¹⁵² Nyt te sanotte, ”Calvin uskoi jotain sellaista.” Minä en uskonut Calvinia. Calvin oli murhaaja. Calvin teloitti miehen, koska hän kastoi Jeesuksen nimeen. Hän oli ryökäle, joka itse tarvitsi kääntymystä. Kyllä vain. Mutta se, mitä hän sanoi joistakin asioista, joita hän sanoi, oli oikein. Älkää . . . mutta, mitä hän . . . Hänen toimintansa, mies, joka tappaa miehen sellaisen takia, se on kauheaa, se on synnillistä. Hyvä on.

Tätä armoa hän on ylenpalttisesti antanut meille . . .

¹⁵³ Voi, odottakaa, en saanut tuota ”lapseksi ottamista” loppuun, vai sainko? Olenko liian myöhässä? Katsotaanpa, mitä tämä kello näyttää, mitä kello on. Hyvä on. Ottakaamme vain—vain kymmenen minuuttia näiden ihmisten vuoksi, jotka ovat tulleet niin kaukaa. Katsokaa. Katsokaa.

¹⁵⁴ ”Lapseksi ottaminen,” sallikaa minun näyttää teille, miksi se tehdään nyt. Isällä on suuri valtakunta, hän ratsastaa ympäriinsä. Nyt hänelle on syntynyt poika. Voi, hän on niin onnellinen! (Se on Jumala.) Tiedättekö, mitä tuo isä tekee? Hän etsii parhaan kasvattajan, yksityisopettajan. Tiedättehän, mikä yksityisopettaja on? Se on koulunopettaja. Hän etsii parhaan opettajan, jonka hän voi löytää koko maasta. (Ja sitten me tulemme nyt, kuunnelkaa.) Ja hän etsii parhaan opettajan, jonka hän löytää. Hän ei vain hanki pelkkää lurjusta, hän haluaa pojastaan kunnollisen kaverin.

¹⁵⁵ Ettekö te halua lastenne olevan sellaisia? Varmasti, antaa heille parhaan mahdollisen! Kyllä vain. Niinpä jos luonnollinen ihminen ajatteli niin, mitä luulet Jumalan ajattelevan lapsistaan? Parasta, mitä Hän voi saada.

¹⁵⁶ Hän haluaa miehen, joka on rehellinen. No niin, Hän ei miestä . . . halua miestä joka sanoo: ”Katsohan nyt, minä—minä. . . Junior, tee mitä haluat, kulta.” ”Oi kyllä, isä, huh-huh, hän tulee hyvin toimeen, hän on hieno poika.” Pikku taputus selkään ja sulka hänen hattuunsa. Ei, ei. Se kaveri saisi potkut heti. Varmasti. Hän haluaa miehen, joka on rehellinen. Jos poika on kasvamassa oikeaan suuntaan, kerro hänelle. Jos hän ei ole, kerro hänelle, mikä on vialla.

¹⁵⁷ Ja jos maallinen isä ajatteli, että . . . Etkö haluaisi miehen olevan rehellinen sinulle, opettajan olevan rehellinen lastesi suhteen? Varmasti. No, mitä luulet Jumalan ajattelevan? Ja Hän tietää; me emme tiedä, Hän tietää. Me olemme rajallisia, me emme voi tietää. Mutta Hän on ääretön ja tietää.

158 Niinpä tiedätkö, mitä Isä teki? Hän ei koskaan sanonut: ”Minä hankin paavin hoitamaan lapsiani.” Hän ei myöskään sanonut: ”Minä hankin piispan.” Ei, ei. Hän ei tehnyt niin, koska Hän tiesi, että paavi olisi väärässä, samoin piispa. Näettekö? Hän ei koskaan sanonut: ”Minä hankin ylivalvojan hoitamaan seurakuntiani.” Ei, ei.

159 Hän otti Pyhän Hengen. Se oli Hänen yksityisopettajansa, ymh-yh, kasvattamaan Hänen lapsensa. Hyvä on. Mistä sitten tiedätte, että Pyhä Henki tietää sen? Hän puhuu ihmishuulten kautta. Mistä sitten tiedätte, että Hän puhuu totta? Kun te näette Pyhän Hengen puhuvan huulten kautta, jotka kertovat totuuden täsmälleen joka kerta, ennustaen niin, että se toteutuu täydellisesti, kuten Samuel sanoi, silloin te tiedätte että se on totuus. Se osoittautuu oikeaksi. Koska Jumala sanoi: ”Jos hän puhuu ja se, mitä hän sanoo, ei toteudu, älkää kuunnelko häntä, sillä Minä en ole hänen kanssaan. Mutta jos hän tekee sen, niin kuulkaa häntä, koska Minä olen hänen kanssaan.” Näettekö? Siinä se on. Niin Hän tekee.

160 No niin, sitten Hän kuljeskelee. Mitä luulette, että opettaja sanoisi, jos Hänen pitäisi mennä Isän luo? Ja sanoisi: ”Sinun—Sinun lapsesi käyttäytyvät huonosti. Minä sanon sinulle, että tuo sinun poikasi on kapinoitsija. Hän on rettelöijä, en ole koskaan nähnyt sellaista kaveria! Tiedätkö, mitä hän tekee? Ja se sinun tyttäsi! Voi, en tiedä, mitä aiot tehdä hänelle. Hmm. Niin, tiedätkö mitä? Hän näyttää aivan samalta kuin. . . Hän on aivan maalattu niin kuin jotkut niistä tytöistä tuolla. Filistealaiset. Kyllä, herra, hän haluaa käyttäytyä niin kuin he.”

”Minun tyttäärenikö?”

161 ”Kyllä, sinun tyttäresi.” Tämä on se, mitä Pyhän Hengen täytyy sanoa tämän päivän seurakunnasta. Ei ihme, ettemme saa herätystä. Näettekö? Se on totta.

”Entä poikasi? Huh? Sama juttu.”

”Mitä?”

162 ”Tiedäthän, että olet aina sanonut, että lampaiden pitäisi laiduntaa tuolla laitumella, tuolla missä on lampaiden ruokaa. Niin, tiedätkö mitä hän teki? Hän ajoi ne tuonne rikkaruohokasaan. Hän vain vei ne sinne ja hylkäsi ne kaikki tuohon puroon ja antoi niiden maata rikkaruohokasassa, ja syödä vanhoja pajuja, ja ne ovat niin surkeassa kunnossa, että ne tuskin pääsevät sieltä pois.” Tuollaisia ovat piispat, pastorit, jotka kieltävät sen Voiman. ”No, minä sanon teille totuuden, en ole koskaan elämässäni nähnyt sellaista joukkoa hermostuneita lampaita.” Hän ei pidä siitä. Ei. ”Ja tiedätkö mitä? Tuo karja täällä, tiedätkö sinä—sinä käskit ruokkia niitä tuolla—sinimailasella siellä ylhäällä, tiedätkö, jotta ne lihovat?”

”Kyllä.”

”Tiedätkö mitä hän antaa niille?”

”En.”

¹⁶³ ”Niitä vanhoja karhiaisia. Niin. Hän pakottaa ne liittymään seurapiireihin ja kaikkeen. Et ole ikinä elämässäsi nähnyt vastaavaa. Et ole ikinä nähnyt sellaista koko elämässäsi. Tiedätkö, mitä hän tekee? Kulkee tuolla ja polttaa suurta sikaria, itsensä korottaen. Hänellä on vaimonsa mukanaan, vaimolla on shortsit jalassaan, aivan kuten filistealaiset tekevät siellä. Kyllä.” Sellainen viesti Pyhän Hengen täytyy tuoda tämän päivän seurakunnasta. No niin, mitä mieltä te olette siitä?

¹⁶⁴ Se on lapseksi ottamista. Mitä Hän . . . Hän teki? Hän ennalta määräsi meidät—meidät lapseksi ottamiseen. Hän antoi meille Pyhän Hengen, mutta hetkinen, lapseksi ottaminen, siitä me olimme puhumassa. Lapseksi ottamisesta!

¹⁶⁵ ”No, tiedätkö mitä hän tekee? Piispa kävi eräänä päivänä ja kertoi. Hänellä oli pieni parantamiskokous, ja piispa tuli käymään. Joku mies, veli, tuli käymään ja rukoili sairaiden puolesta. Ja hän sanoi: ’Lopeta se!’

”Oi, oi, kyllä, isä piispa, minä teen sen.”

”Älä tee yhteistyötä.”

”Voi ei, ei, isä piispa, en todellakaan.”

¹⁶⁶ ”Ja tässä minä tulen ja kerron hänelle totuuden suoraan Sanastasi. Katso, tässä se on. Luen Sinun laeistasi hänelle tarkalleen, mitä hänen pitäisi tehdä, eikä hän kuuntele niitä. Hän sanoi: ’Voi, se oli toista aikakautta varten, toista poikaa varten, jonain toisena aikana. Se ei tarkoita minua.’” Siinä näette. Tämä, no niin se on totuus, ystävieni. Ettekö nyt ymmärrä, missä seurakunta menettää paikoilleen asettamisensa, miksi meillä ei ole herätystä, miksi meillä ei tapahdu mitään? Tässä se on.

¹⁶⁷ Joosua sanoo: ”Gaad, haluan sinun. . . juuri tässä on sinun paikkasi suunnitelman mukaan, sinun paikkasi on tässä, juuri tässä. Tule tänne, Gaad, ja pysy täällä. Benjamin, sinä menet tänne. Ja nyt te kaikki pysytte poissa filistealaisten rajalta.” Kun Joosua palaa, he kaikki ovat filistealaisten luona, ja heillä on isot juhlat, he vain tanssivat sillä tavalla, ja kaikki naiset ovat maalattuina, ja he tanssivat ympäriinsä ja pitävät hauskaa. Ja Joosua raapii päätään ja sanoo: ”Mitä nyt?” Se on nyt juuri se, mitä tapahtuu; eivät kaikki, kiitos Jumalalle, eivät kaikki, mutta liian monet. Hyvä on.

¹⁶⁸ Mitä nyt sitten tapahtuu? Tämä on se, mitä tapahtui. Älkää kuvitelko, että tuo Mies, Pyhä Henki, punastuu Isän edessä, kun Hänen täytyy sanoa se? Voi sentään! ”Minä—Minä—Minä kerroin hänelle, mutta hän—hän—hän ei kuunnellut sitä. Kerroin hänelle sen ja annoin hänen lukea sen tästä Kirjasta. Minulla oli—minulla oli pieni saarnaaja, joka kävi näyttämässä hänelle,

että Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Ja tiedätkö mitä? Hän antoi noiden—antoi yhden vanhan vuohipaimenen tulla tänne ja kertoa hänelle, että se oli toista aikakautta varten. Näettekö? Ja hän haisi niin pahalle, kun hän tuli tänne, vuohen hajulta, sikarit ja tiedäthän, ja niin edelleen, hän haisi niin pahalle, kun hän tuli tänne. Näettekö? Mutta minä sanon teille, että tuolla vuohipaimenella oli tarpeeksi mitaleita, sillä minä sanon teille, jos te kirjoittaisitte hänen nimensä lehteen, se veisi (hänen kuolinilmoituksensa) veisi puoli sivua, jotta hänen tittelinsä saataisiin kirjoitettua. Kyllä, Herra, he todella pitivät hänestä tuossa maassa, mutta sanon teille, ettei hän todellakaan tiedä, miten lampaita ruokitaan. Se on yksi asia. Hän ei vain kuuntele minua,” sanoo Pyhä Henki. ”Yritin kertoa hänelle, että Sinä olet sama eilen, tänään ja iankaikkisesti, mutta hän—hän ei vain kuuntele sitä. Hän on suurin pelkuri, jonka olen koskaan elämässäni nähnyt. Kyllä. Ja seurakunta on tehnyt hänestä valvojan, piispan ja niin edelleen, kaikki ihmiset kuuntelevat häntä. Ja sitten tiedätkö mitä? He ottavat nuo. . . heillä on siellä pieni vanha laite, jota kutsutaan 'televisioksi'. Te laitatte tuollaisen pienen vanhan laitteen *tällä* tavalla päälle, ja— ja nuo naiset tulevat ja esiintyvät kaikella lailla puolipukeisina. Ja, tiedäthän, monet tyttäresi ovat. . .”

”Voi, ei varmaankaan!” Näettekö?

¹⁶⁹ Hän sanoo, ”Kyllä he ovat. Kyllä, he tekevät sitä. Hmm. Jotkut heistä huutavat herätystä, Isä, jotkut heistä todella haluavat sitä. Jotkut heistä todella kävelevät linjassa, jotkut heistä seisovat niin uskollisesti tuon Sanan mukaan kuin voivat. Toiset, en tiedä, mitä tehdä, he ovat—he ovat aivan muualla. Tiedätkö, mitä ne muut tekevät? Pilkkaavat heitä sanoen: 'He ovat vain joukko liioittelijoita.'”

”No, se saa Minut tuntemaan oloni aika huonoksi.”

¹⁷⁰ Mutta nyt muutetaan kuvaa. Nyt Isä, Hänen poikansa on hyvä poika. Hänen Isänsä aivan—aivan vierellä, tässä on opettaja, Pyhä Henki. Mihin suuntaan Pyhä Henki, Hän sanoi: ”Minä aion kävellä,” Opettaja sanoi: ”Minä. . .”

¹⁷¹ Lapsi sanoi: ”Minä kävelen aivan Sinun kanssasi. Minä kuljen aivan Sinun kanssasi.”

”Voi, kukkula on hirveän korkea, poika.”

¹⁷² ”Kuljen aivan sinun kanssasi. Minä luotan sinuun. Jos minua alkaa väsyttää, Hän nostaa käteni ylös ja pitää minut mukana.”

”Mutta tuolla kukkulalla on leijonia!”

¹⁷³ ”Sillä ei ole väliä, kunhan sinä olet siellä, sillä ei ole mitään väliä. Minä kävelen aivan sinun kanssasi.”

”Tuolla ylhäällä on ongelmia, siellä on liukkaita kiviä.”

¹⁷⁴ ”En välitä, niin kauan kuin Sinä pidät kädestäni kiinni, minä kuljen aivan kanssasi. Minä kävelen aivan sinun kanssasi.”

”Oi, tiedätkö mitä? Isälläsi oli tapana tehdä niin. Se on hyvä. Kyllä vain.”

175 Mene tuon kukkulan huipulle. ”Oi,” Hän sanoi, ”Tiedätkö mitä, isä? Poikasi on kuin kappale vanhasta tukista. Hän on täysin samanlainen kuin sinä. Jokaiseen sanaan, jonka sanot, hän sanoo sille ’aamen’. Minä—minä laitoin hänet tutkimaan Raamattua eräänä päivänä, ja siinä luki: ’Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.’ Tiedättekö, mitä hän sanoi? Hän huusi ja kohotti kätensä ilmaan ja sanoi: ’Halleluja! Aamen!’ Oi, ja tiedätkö, että se sanottiin täällä Sanassasi, jossa Sinä sanoit: ’Joka uskoo Minuun, myös hän on tekevä niitä tekoja, joita Minä teen?’”

176 ”Kyllä, muistan kirjoittaneeni sen pojalleni. Kyllä, muistan kirjoittaneeni sen.”

177 ”Oi, kun hän näki sen, hän vain huusi ja hyppi ja pomppi, huusi, ’Halleluja, Herra. Ota kaikki maailma pois minusta. Tee minusta tuollainen!’ Kyllä. Ja kaikki ne asiat, joita hän teki!”

178 ”Oi,” Isä sanoi sen, ”Olen—Olen onnellinen tuosta pojasta. Siinä on hieno poika. Hyvä on. Pidä häntä silmällä muutaman vuoden ajan, katsotaan, miten hän—katsotaan, miten hän kehittyy ja miten hän edistyy.” Jonkin ajan kuluttua vuodet ovat kuluneet. ”Miten hän pärjää?”

179 ”Oi, hän jopa kasvaa armosta! Oi! Hän on vain... Hän hoitaa työtään innolla. Minä sanon sinulle, että hän—hän on todella... Hän johdattaa noita lampaita, osaa käsitellä niitä aivan—aivan kuin sinäkin. Hän ei ikinä anna niille meriheinää. Hän ei koskaan anna niille karhiaisia. Kun he tulevat ja sanovat: ’Me haluamme liittyä kirkkoon,’ hän sanoo: ’Sulkekaa suunne, te ette tarvitse sitä! Ette todellakaan. Tämä on se, mitä te tarvitsette: ”Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen, Jeesuksen Kristuksen nimeen, syntienne anteeksiantamiseksi. Niin te saatte Pyhän Hengen lahjan.”’ Kyllä, herra, niin hän sanoi.”

”Oh, sanooko hän todella niin?”

”Kyllä, herra, hän todellakin sanoo.”

”No, se on juuri niin kuin minä sen kirjoitin.”

”Juuri niin hän sen sanoo.”

”Hmm!” Kyllä, herra.

180 ”Jotkut heistä sanoivat: ’Viipykää Jerusalemin kaupungissa, kunnes teidät puetaan voimalla korkeudesta. Kun Pyhä Henki on tullut teidän päällenne, teistä tulee minun todistajani Jerusalemissa, Juudeassa ja Samariassa ja aina maailman ääriin asti.’ Kun hän luki tuon, hän huusi: ’Halleluja, sitä te tarvitsette!’ Tiedätkö, mitä hän tekee? Hän vain vie heidät sinne, kunnes he saavat sen, siinä kaikki, ja pysyy siinä heidän kanssaan.

181 ”Ja jos he alkavat kiukutella, hän sanoo: ’Hei, hei, hei, odottakaa hetki, odottakaa hetki. Tuolla tavalla vuohet käyttäytyvät, eivät lampaat.’ Näetkö? Näetkö? Voi, joskus he vähän suuttuvat hänelle, mutta hän taputtaa niitä vähän selkään ja sanoo: ’Odottakaa hetki, sh-sh, sh-sh, sh. Kaikki on hyvin.’ Hän todella osaa ohjata noita lampaita. Kyllä, herra, niin se on.

182 ”Tiedätkö mitä? Minä näin arkkipiispa *Sen-ja-sen* sanovan hänelle, että hän ’ei voi tulla *tähän* kaupunkiin pitämään kokousta.’ Mutta, tiedäthän, minä tavallaan johdattelin häntä ja sanoin: ’Mene kuitenkin.’ Näethän? ’Vedä nämä nauhat pois, äläkä päästä niitä liikkeelle.’ Me menimme joka tapauksessa! Kävimme näissä kaupungeissa ja he sanoivat: ’No, me emme spon-...’

183 ”Ja tiedätkö, pahalainen meni sinne ja sanoi: ’Lyön vetoa, että voin pitää hänet poissa tuosta kaupungista.’ Sanoin: ’Hän ei voi tehdä sitä. Jos käsken häntä menemään, hän menee. Lyön vetoa, että hän menee.’ ’Ei, ei, ei, ei, ei, minä sanon hänelle. Menen sinne ja sanon: ”Nyt kaikki agenttini, kokoontukaa kaikki yhteen. Te ette halua tänne mitään tuota vanhaa fanaattisuutta, kaikkea sitä vanhaa jumalallista parantamista ja sitä vanhaa Pyhän Hengen juttua. Se poistui apostolien mukana vuosia sitten. Te tiedätte, että se siellä ei ole hyväksi.” He koettivat antaa heille vanhoja karhiaisista ja kaikkea sellaista. He . . .

184 ”Mutta tiedätkö mitä, hän meni kuitenkin sinne. Meni suoraan sinne ja alkoi heittää esiin sinimailasta . . . Ja tiedätkö mitä, nuo lampaat alkoivat syödä, niistä on tulossa niin lihavia kuin ne vain voivat olla. Kyllä. Samalla kun heillä oli parantamista ja kokouksia ja, tiedäthän, monet noista nuorista kavereista aloittivat. He näkivät, että jos he saisivat ison nipun heinää, kuten sinimailasta. Tiedättekö, mitä he tekivät sillä? Se oli niin hyvää, että he juoksivat naapureiden luo ja sanoivat: ’Maistakaa tätä! Maistakaa tätä! Maistakaa tätä!’ Katsokaahan, tunnelma siellä tuntui aivan samalta kuin täällä. Tässä se on juuri tässä. Juuri tässä se on, katsokaa. ’Tehkää vain parannus, jokainen teistä, ja ottakaa kaste Jeesuksen nimeen, katsokaahan, niin te saatte Pyhän Hengen. Se on kaikille, jotka haluavat, hän tulkoon, tulkoon hän tänne katsomaan, mitä Raamattu sanoo.’ Näettekö? Ja he vain iloitsevat siellä.”

185 ”Oi, tuo on Minun poikani! Tuo on Minun poikani. Onkohan hän mielestäsi hyvin aikuistunut?”

186 ”On. Totta kai,” sanoi Pyhä Henki. ”Olen testannut häntä. Koettelin häntä *tällä* tavalla, koettelin häntä *tuolla* tavalla. Olen heittänyt hänet maahan, sairauteen, olen ahdistanut häntä. Tönnin häntä, annoin pahalaisen tehdä hänelle kaiken mahdollisen, ja hän nousi taas heti ylös. Hän tuli siitä lävitse muuttumattomana. Näethän, nousi taas ylös. Tein hänet

sairaaksi. Minä tein *tämän*. Saatoin hänet sairaalaan. Vein hänet tänne, tein *sitä* ja tein *tätä*. Käänsin hänen vaimonsa häntä vastaan, käänsin hänen naapurinsa häntä vastaan, käänsin kaiken. Sillä ei ollut mitään merkitystä. Hän sanoi: 'Vaikka Hän tappaisi minut, silti minä luotan Häneen.' Tapoin hänen perheensä. Otin *tämän*, tein *tämän*, tein kaiken *tämän*, tein *sitä*, *tätä* ja *muuta*. Silti hän nousi seisomaan ja sanoi: 'Vaikka Hän tappaisi minut, minä palvelen Häntä! Hän on minun!'"

187 "Oi! No, uskon, että Meidän pitäisi kutsua hänet jonnekin erityiseen paikkaan ja järjestää lapseksi ottaminen."

188 Kun isä Vanhassa Testamentissa ymmärsi, että hänen poikansa oli tullut täysi-ikäiseksi, ja että hän oli harjaantunut lapseksi ottamista varten. Lapseksi ottamiseen! He syntyvät lapseksi, mutta juuri silloin he ovat poikia. Mutta silloin he eivät koskaan ole muuta kuin lapsia, tavallisia poikia, kunnes he kypsyvät ja näyttävät, mitä he ovat. Silloin hän kutsuu hänet esiin.

189 Tässä me nyt olemme, seurakunta. Oletteko valmiita? Nyt on vähän myöhäistä, jokainen puraiskaa sormeanne, nipistäkää sieluanne ja rohkaiskaa sydämenne, vain hetkeksi. Näettekö? Nyt me asetamme seurakunnan paikalleen. Kun seurakunta pääsee tuohon paikkaan, Hän sanoo: "Manasse, sinä kuulut tänne. Efraim, sinä tänne."

190 Sitten hän vie hänet tiettyyn paikkaan, isä vie, ja hän asettaa hänet *tällaiselle* korkealle paikalle, ja hän järjestää seremonian, ja he kaikki tulevat ympärille. Ja hän sanoi: "Haluan kaikkien tietävän, että tämä on minun lapseni, ja minä otan lapseksi tämän poikani. Ja haluan kaikkien tietävän, että tästä lähtien hänen nimensä . . . Minä puen hänet, erityisen puvun hänen päälleen. Ja haluan teidän tietävän, että hänen nimensä on yhtä hyvä missä tahansa sekissä kuin minun nimeni on. Hän on minun lapseni, asetan hänet lapseksi perheeseeni, vaikka hän on ollut poikani syntymästään asti. Siitä lähtien, kun hän sai Pyhän Hengen, hän on ollut Minun poikani. Mutta nyt Minä aion asettaa hänet asemaan valtuuksilla. Se, mitä hän erottaa, on erotettu, se, mitä hän palkkaa, on palkattu.

191 "Ja totisesti, totisesti Minä sanon teille: jos te sanotte tälle puulle, jos te sanotte tälle vuorelle: 'Siirry täältä,' ettekä epäile sydämessänne, vaan uskotte, että se, mitä olette sanoneet, tapahtuu, niin te voitte saada sen, mitä olette sanoneet." Näettekö? Siinä se on; siinä se on. Näettekö? "Hän on Minun poikani." Kuinka moni tietää, että lapseksi ottaminen, että . . . he ottivat lapseksi pojan sen jälkeen, kun hän oli osoittautunut olevansa . . . Kaikki, jotka ovat koskaan lukeneet Raamattua, pojaksi asettaminen.

192 No niin, Jumala teki saman Poikansa kanssa, kun Hän vei Jeesuksen ylös Kirkastusvuorelle. Hän otti sinne Pietarin,

Jaakobin ja Johanneksen, eli kolme todistajaa maan päältä. Siellä vuorella olivat Jeesus, Mooses ja Elia sekä Jumala. Siellä he seisoivat ylhäällä vuorella. Ja ensimmäiseksi he katsoivat, ja Jeesus kirkastui heidän edessään. Onko näin? Kuinka moni tietää, että se on Raamattu? Mitä Hän teki? Hän—Hän puki Hänet kuolemattomuuden viittaun. Ja hän sanoi: ”Hänen vaatteensa loistivat kuin aurinko.” Onko se totta? Ja pilvi varjosti heidät. Ja Pietari ja Johannes, he kaatuivat kasvoilleen. Ja he katsoivat, ja siellä seisoivat Mooses ja Elia, jotka puhuivat Hänelle. Ja Mooses oli ollut kuolleena ja haudattuna merkitsemättömään hautaan kahdeksansataa vuotta. Ja Elia oli lähtenyt vaunuilla taivaaseen viisisataa vuotta sitä ennen. Huh! Mutta he olivat yhä siellä! Siellä he puhuivat Hänelle. Katsokaahan, Hän oli ottanut Jeesuksen sinne tapaamaan heitä, katsomaan, mistä kaikesta oli kyse, katsokaa, näyttääkseen Hänelle nämä asiat. Ja he puhuivat Hänen kanssaan, keskustelivat Hänen kanssaan.

¹⁹³ Sitten heti kun Pietari katsoi taaksepäin ja kirkastuminen oli poissa Jeesuksesta, he näkivät vain Jeesuksen, ja ääni tuli tuosta pilvestä ja sanoi: ”Tämä on Minun rakas Poikani, kuulkaa Häntä! Hänen nimensä on nyt yhtä hyvä kuin Minun. Kuulkaa Häntä!” Siinä se on, lapseksi otetut tai asemaansa asetetut pojat.

¹⁹⁴ No niin, tähän Jumala yrittää saada helluntaiseurakunnan Efesolaiskirjeessä. Näettekö? Ymmärrättekö—ymmärrättekö te? Meidän on lopetettava, koska alkaa olla liian myöhä, katsokaahan, lapset alkavat nukahtaa. Ja halusin mennä tähän jakeeseen asti, mutta en voi tehdä sitä, 13. jakeeseen, katsokaa, viimeinen osa, ”sinetöity luvutulla Pyhällä Hengellä.” Menemme siihen sunnuntaina. Katsokaa. No niin, miten, mikä tuo meidät sisään ja miten me pysymme siinä tämän kautta.

¹⁹⁵ Mutta nyt ”asettamiseen,” miten teidät asetetaan? Te olette ensin syntyneet valtakuntaan Pyhän Hengen kautta. Kuinka moni tietää sen? Hyvä on. Seuraavaksi teidät on ennalta määrätty mihin? Lapseksi ottamiseen. Mitä se on? Teidät on ennalta määrätty asemaan asettamiseen.

¹⁹⁶ Voi, sisar Scott, uskon, että se on hän, istumassa täällä. Ettekö te ole se, joka oli tänään kotonani? Eräs opetus menee jossain päin maailmaa, eri puolilla maata, olen kuullut siitä paljon, että Jeesus on täällä maan päällä, kulkien ympäriinsä ruumiissa, Hän tulee sisään ja tekee *tämän*. Se on valhe! Hänen Pyhä Henkensä on täällä, ja Hän koettaa asettaa seurakuntansa asemaansa, saada seurakuntansa järjestykseen, sijoittaa sen Luvattuun maahan, niin että he voivat päästä . . . niin että kaikki viholliset voidaan ajaa pois.

¹⁹⁷ Manasselaiset eivät voi ottaa omakseen maataan. En voi pitää parantamisjumalanpalvelusta, kun puolet . . . kun . . . Minä menen sinne ja saarnaan kastetta Jeesuksen Kristuksen

nimeen, ja—ja kolminaisuuden veljet sanovat: ”Voi, hän on sellainen ’Jeesus-yksin.’” Ja minä en voi mennä tänne ja tuoda jumalallista parantumista, kun puolet heistä sanoo: ”Jumalallinen parantuminen on ihan hyvä,” ja monet heistä nauttivat Herran ihmeistä ja sanovat: ”No, minä uskon, että veli Branham on profeetta, mutta sallikaa minun kertoa teille jotakin. Niin kauan kuin Henki on hänen päällään ja hän käyttää erottamista, hän on Herran palvelija. Mutta hänen opetuksensa on mädäntynyttä, se ei ole hyvää.” Kuka on koskaan kuullut sellaista hölynpölyä? Se on joko Jumalasta tai se ei ole Jumalasta. Aivan oikein. Se on joko kokonaan Jumalasta tai ei ollenkaan Jumalasta. Niin se on. Mutta mitä voit tehdä? Manasse ei pysy maaperällään, Efraim ei pysy maaperällään, Gaad ei pidä maaperäänsä, Benjamin ei pidä maaperäänsä, he kaikki juoksentelevat täällä filistealaisten kanssa ja kaikki ovat sekaisin. Miten meidät voidaan asettaa asemaamme? Mutta me kaikki olemme syntyneet Pyhän Hengen kautta. Eikö niin? Mihin me olemme syntyneet? Ennalta määrätty . . . Sitten synnyttyämme meidät on ennalta määrätty lapseksi ottamiseen, sijoitettavaksi Kristuksen ruumiiseen. Ymmärrättekö, mitä tarkoitan?

¹⁹⁸ Mikä on Kristuksen ruumis? Jotkut ovat apostoleja, jotkut ovat profeettoja, jotkut ovat opettajia, jotkut ovat evankelistoja ja jotkut ovat pastoreita. Onko näin? Meidät on kutsuttu. Toisilla on kielilläpuhumisen, kielten selittämisen, viisauden, tiedon, ihmeiden, ihmeiden tekemisen lahjoja, kaikkia näitä erilaisia lahjoja. Ja mitä he nyt tekivät? He käyttivät niitä hieman. Mitä? Sen annettiin toimia irrallaan ja vaikka mitä. Yksi nousi ylös, puhui kielillä ja toinen jatkoi puhuen, ”Blrr, blrr, blrr, blrr, blee.” Oh-hoh. Saarnaaja saarnaa, tekee alttarikutsun, ja joku nousee ylös ja puhuu kielillä, ”Halleluja! Kunnia Jumalalle!” Jos—jos saarnaaja sattuu jatkamaan sanomaansa voideltuna, silloin ihmiset sanovat: ”Vanha luopio.” Näettekö, se johtuu siitä, että heitä ei ole opetettu.

¹⁹⁹ Raamattu sanoo, että profeettojen henki on profeetalle alamainen. Jumala ei ole sekaannuksen aikaansaaja. Kun minä seison tässä, tai saarnaaja täällä Jumalan voitelun alla, vaikka kuinka haluaisitte puhua kielillä, pysykää hiljaa, kunnes Jumala on lopettanut täällä. Jos te sitten puhutte kielillä, se ei voi olla pelkkää Raamatun toistamista, koska Jumala sanoi, että älkää tyhjiä hokeko. Vaan sen tulee olla sanoma suoraan jollekulle. Kysykää minulta yhtä kertaa, osoittakaa sormellanne yksikin kerta, jolloin Pyhä Henki on koskaan erottamisen aikana kertonut jollekulle, toistanut jotakin raamatunpaikkaa yhä uudelleen ja uudelleen. Se kertoi heille jotain, mikä heissä oli vialla ja jotain, mitä he olivat tehneet, ja jotain, mitä heidän täytyy tehdä, tai jotain piti tapahtua, tai jotain sellaista. Onko näin?

200 Niin on kielillä puhumisen ja selittämisenkin suhteen! Jos seurakunnassa on joku, joka puhuu kielillä ja toinen selittää sen, sanottakoon se näin: Jos veli Neville nousee ylös ja puhuu kielillä, ja tämä veli tässä selittää sen, sanotaan: ”Sanokaa tälle miehelle tässä, että hän meni eilen tänne ja teki jotakin, mitä hänen ei olisi pitänyt tehdä. Nyt lääkäri sanoi hänelle tänään, että hänellä on syöpä. Mene korjaamaan se asia, tule takaisin tänne ja tule oikeaan tilaan Jumalan kanssa.”

Tuo mies sanoo: ”Totisesti, se on totuus.” Silloin Jumala on teidän kanssanne.

201 Mutta miten me teemme sen tällä tavalla? Näettekö? Se on vain, ”Blmp, blrr, blrr, blrr.” Aivan sattumanvaraisesti, miten vain, ei mitään paikalleen asettamista. Se on... Katsokaa, efesolaiset yrittävät... Katsokaa, he menevät sen ohi. Näettekö, miten he menevät sen ohi? Meidät on ennalta määrätty poikien lapseksi ottamiseen! Kuinka moni ymmärtää, mitä tarkoitan? Nostakaa kätenne ylös. Lapseksi ottaminen! Me synnymme Jumalan Hengessä, saamme Pyhän Hengen ja huudamme: ”Abba, Isä! Halleluja! Kunnia Jumalalle!” Me olemme, se on totta, me olemme lapsia, mutta emme pääse mihinkään. Me emme voi lyödä filistealaisia.

202 Katsokaa Billy Grahamia seisomassa siellä. Ja tuo muhamettilainen sanonomassa: ”Todista se.”

203 Katsokaa Jack Coeta seisomassa tuolla. Ja tuo ateisti, tuo Kristuksen kirkko kättelee tuolla olevia ateisteja ja osallistuu siihen. Hänen oletetaan olevan kristitty, ja kättelee Joe Lewisin kaltaista pahoistaista ja vapaa-ajattelijaa, ja joka jopa kiroaa Jumalaa ja sanoo ”ettei sellaista asiaa kuin Jumala, kuitenkaan, ole olemassakaan, alun perinkään,” ja muuta sellaista. Ja kirkko, joka kutsuu itseään Kristuksen kirkoksi, kättelee häntä ja asettuu veli Jack Coeta vastaan. Miten me voimme tehdä mitään? Ja helluntailaiset, monet heistä, ovat häntä vastaan; kun jokaisen saarnaajan maassamme pitäisi seistä hänen kanssaan rinta rinnan ja sanoa: ”Jumala, lähetä voimasi alas.” Näettekö, me olemme siinä, missä sitä ei voi asettaa asemaansa.

204 Efraim ei halua jäädä. Yksi heistä menee tänne, löydämme Manassen menevän tänne tänne ja sanovan: ”Oi, Herra on antanut minulle hyvän viljapellon!” Sitten Gaad tulee tänne ja sanoo: ”Niin, nyt, odottakaa hetki. Minun pitäisi kasvattaa kauraa, mutta aion kasvattaa myös maissia. Halleluja!” Näettekö? Sinulla ei ole mitään tekemistä maissin kanssa; pitäydy kaurassa, sinun osasi on kasvattaa kauraa. Sinun ei pitäisi paimentaa lampaita, silloin kun sinun pitäisi paimentaa karjaa. Jumala haluaa asettaa seurakunnan asemaansa. Mutta jokainen heistä haluaa tehdä samaa asiaa. ”Halleluja!” Te ette voi kertoa heille mitään. Ei, ei. Heillä on yhä tuo vuohen luonne, ”Puske, puske, puske, puske, puske, puske, puske.” Näettekö,

te ette voi kertoa heille. Se on totta. Eikö se olekin totta? Eikä seurakuntaa voi asettaa asemaansa. Näettekö?

²⁰⁵ Seurakunnan pitäisi olla ennalta määrätty lapseksi ottamiseen, missä ihminen... Jumala voi ottaa ihmisen ja ottaa hänet lapseksi perheeseen ja antaa hänelle jotakin. Se, ensiksi, koetelkaa sitä ja katsokaa, onko se oikein. Raamattu sanoi, että koetelkaa henget. Tämä mies väittää jotakin tiettyä asiaa, koetelkaa se ja katsokaa, onko se oikein. Jos se on oikein, liikkukaa sen mukana. Sanokaa sitten: ”Herra, lähetä meille jotain muuta.” Liikkukaa, katsokaa, liikkukaa vain, kunnes jokainen ottaa paikkansa. Silloin te näette, että Jumalan seurakunta alkaa tulla asemaansa. Silloin filistealaiset lähtevät perääntymään. Shortsit riisutaan, hiukset kasvavat, kasvot pestään, sikarit katoavat. Se on oikein. Kun seurakunta alkaa päästä mahtavaan voimaansa, kun meillä on Ananias ja Safira ja muutamia sellaisia. Kyllä vain. Te tullette näkemään, kun tuo pyhä seurakunta seisoo yhdessä Hänen Voimassaan, asetettuna asemaansa Jumalan poikina, lapseksi otettuna Jumalan perheeseen, mahtava seurakunta seisoo siellä kirkkaudessaan. Oi, sitä varten Hän on tulossa.

²⁰⁶ Näettekö, kuinka kaukana me olemme, veljet? Te ette pääse edes yksimielisyyteen Raamatusta. Ja jokainen ihminen, jokainen ihminen, joka ei näe vesikastetta Raamatussa, Jeesuksen Kristuksen nimeen, on joko sokea tai hänellä on jotain henkisesti vialla. Se on totta. Ja siinä on suuri taistelu.

²⁰⁷ Minä—minä kerron kenelle tahansa, joka tuo minulle yhdenkin raamatunkohdan, jossa joku joskus kastettiin muuhun nimeen kuin Jeesuksen Kristuksen nimeen uudessa seurakunnassa. Tai jos hänet oli kastettu jollakin muulla tavalla, hänet oli kastettava uudelleen Jeesuksen Kristuksen nimeen saadakseen Pyhän Hengen. Tulkaa näyttämään minulle. Sellaista ei ole. Ei ole sellaista toimeksiantoa. Kun Jeesus sanoi siellä: ”Menkää siis ja opettakaa kaikkia kansoja ja kastakaa heitä Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen,” Isä, Poika eikä Pyhä Henki, kumpikaan niistä ei ole nimi, ei yksikään niistä, Pietari kääntyi, heti kymmenen päivää myöhemmin, ja sanoi: ”Tehkää parannus ja ottakaa kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntien anteeksisaamiseksi.” Ja kaikkialla Raamatussa...

²⁰⁸ Ja sitten tässä joku oli kastettu siellä, jollain muulla tavalla, Johanneksen toimesta, vain parannukseen. Paavali sanoi: ”Teidät on kastettava uudestaan. Teidän täytyy tulla uudestaan.”

²⁰⁹ ”Mutta meidät on kastanut suuri pyhä mies, Johannes. Hän kastoi Jeesuksen.”

²¹⁰ ”Hyvä on, tämä on evankeliumi. Tämä on Jumalan Henki, joka on ilmoitettu minulle. Minä olen Herran apostoli, ja jos

enkeli taivaasta tulee ja saarnaa jotakin muuta . . . ”

²¹¹ Sallikaa minun lukea se. Raamattu sanoi: ”Jos enk- . . . ” Paavali sanoi: ”Jos enkeli taivaasta sanoo jotakin muuta,” piispa, arkkipiispa, paavi, ylivalvoja, mikä tahansa hän onkaan, ”jos hän saarnaa jotakin muuta kuin sitä, mitä minä olen teille saarnannut, hän olkoon kirottu.” Ei ole . . . Meillä ei ole sellaisia tapoja. Ei todellakaan. Te vain . . . Ei ole mitään sellaista. Te, me . . . Ja sitten—sitten, katsokaa; miksi ihmiset eivät näe sitä? Miksi ihmiset eivät—eivät—eivät halua uskoa sitä? [Eräs veli sanoi: ”Ennalta määrätty.”—Toim.] Näettekö? Joku osui juuri siihen, Gene. ”Ennalta määrätty,” täsmälleen. Miksi? ”Kaikki, jotka Isä on antanut Minulle” (Mitä?) ”tulevat Minun tyköni.” Kuinka tarkalleen! ”Kaikki, jotka Isä on antanut Minulle, tulevat—tulevat Minun tyköni.” Mikä minua vaivaa, mitä minä yritän löytää täältä? Tässä sitä ollaan. Hyvä on.

²¹² Sallikaa minun vain lukea tämä jae ja sitten minä kerron teille, mitä Paavali, ne asiat, jotka . . . Juuri se Sanoma, jota saarnasin tänä iltana, tässä se on, mitä Paavali sanoi ennalta määräämisestä, vesikasteesta Jeesuksen nimeen, Pyhän Hengen kasteesta, seurakunnan asettamisesta ja niin edelleen. Näin hän sanoi:

Minua kummastuttaa, (puhuen näille galatalaisille) että te niin äkkiä käännytte pois hänestä, joka on kutsunut teidät . . . Kristuksen armoon (Toisin sanoen, minä häpeän teitä niin, kun te annatte jonkun tulla tänne ja kääntää teidät pois siitä.) toisenlaiseen evankeliumiin:

joka kuitenkin ei ole mikään toinen; on vain eräitä, jotka hämmentävät teitä, ja tahtovat estää Kristuksen evankeliumia, estää todellista Kristuksen evankeliumia.

²¹³ Mutta katsokaa. Nyt muistakaa, että se oli Paavali, joka pakotti jokaisen ihmisen, jota ei ollut kastettu Jeesuksen Kristuksen nimeen, tulemaan ja kastattamaan itsensä uudestaan Jeesuksen Kristuksen nimeen. Kuinka moni tietää, että se on totta? Kuinka moni tietää, että se oli Paavali, joka sanoi, että nämä salaisuudet olivat olleet kätkeytyinä maailman perustamisesta lähtien, ja että ne oli ilmoitettu hänelle, että meidät oli ennalta määrätty olemaan Jumalan poikia lapseksi ottamiseksi, että se oli Paavali? Katsokaa tänne, mitä hän sanoi:

Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta, julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu.

²¹⁴ Älkää vain sanoko: ”En ole samaa mieltä kanssanne, herra.” Olkoon hän vain kirottu. Sallikaa minun lukea seuraava jae:

Niin kuin ennenkin olemme sanoneet, niin sanon nytkin taas: Jos joku julistaa teille jotakin toista

evankeliumia, kuin sitä, minkä me olemme jo saaneet, hän olkoon kirottu.

²¹⁵ Se on totta. Nyt, veli, sisar, jos se oli Jumala ennen, ja minä—minä sanon sen, toivoen, etten ole epäkunnioittava, joka sai minut näkemään tämän pienen... No niin, minä innostun; en ehkä niinkään innostu, minä vain tulen siunatuksi saarnatessani. Tulen kiihtyneeksi ja pidän teitä täällä, kunnes tiedän, että olette unisia ja väsyneitä. Mutta, voi, minä... Jos vain—jospa vain tietäisitte, kuinka haluan teidät sinne! Ymmärrättekö? Ja kun minä, vielä kerran minä sanon tämän uudestaan, kun minä... kun Hän sanoi... minä sanoin: ”Se riittäisi...”

Hän sanoi: ”Haluaisitko nähdä, mikä on sen loppu?”

²¹⁶ Ja minä katsoin taaksepäin ja näin itseni makaamassa sängyllä. Olette varmasti tunteneet minut tarpeeksi kauan tietääksenne, että—että—että minä kerron teille totuuden. Haluan kysyä teiltä jotakin, kuten Samuel sanoi, ennen kuin he voitelivat Saulin: Olenko milloinkaan kertonut teille mitään muuta Herran nimessä kuin sen, mikä oli totta? Onko se totta? Se on aina ollut totta. Olenko koskaan tullut kerjäämään teiltä rahaa tai muuta sellaista? Ei, näettehän, en koskaan ole. Olenko koskaan tehnyt mitään muuta kuin yrittänyt parhaani mukaan johdattaa teidät Kristuksen luo? Aivan niin.

²¹⁷ Nyt he haluavat sanoa, että käytän henkistä telepatiaa, tiedättehän, yliaistillista havainnointikykyä. Tietysti, noiden asioiden on noustava esiin, Raamattu sanoi, että ne nousisivat. Niin kuin Jambres ja Jannes vastustivat Moosesta, he tekivät melkein saman asian kuin Mooses teki, kunnes tuli lopullinen välien selvittely. Aivan niin. Mutta muistakaa, että Jambres ja Jannes eivät voineet parantaa. He eivät voineet parantaa. He pystyivät tuomaan vitsauksia, mutta eivät ottamaan niitä pois. Näettekö? Hyvä on. No niin, Jumala on parantaja. Jumalan Sana pysyy Totuutena.

²¹⁸ Olen yrittänyt olla rehellinen teille. Olen yrittänyt kertoa teille totuuden. Olen—Olen... noin kolmekymmentäyksi vuotta minä olen seisonut tässä saarnastuolissa, enimmäkseen, kolmekymmentäyksi vuotta, ja jonakin päivänä saatan lähteä mennäkseni kirkkauteen tämän saarnastuolin äärestä. Tuonne on vaimo, tytär, isä, veli, kaikki on haudattu tuonne vastapäätä, rakkaat ystävät. Olen katsellut heidän arkkujaan ja kukkien asettamista täällä, ja tiedän, että jonakin päivänä minunkin arkkuni tullaan hautaamaan. No niin, se on totta. Mutta vilpittömästi, koko sydämestäni, sanon teille koko sydämestäni, uskon, että olen julistanut teille Herran Jeesuksen Kristuksen todellista evankeliumia. Uskon, että teidät pitäisi kastaa, jokainen teistä, Jeesuksen Kristuksen nimeen ja vastaanottaa Pyhän Hengen kaste. Ja milloin tahansa te teette sen, se tuo teille

iloa, rauhaa, pitkämielisyyttä, hyvyttä, sävyisyyttä, lempeyttä, kärsivällisyyttä, uskoa.

²¹⁹ Ja tuona päivänä, mitä minulle tapahtui sinä aamuna, en tiedä. En voi vielä sanoa, olinko täällä ruumiissani ja näin vain näyn, vai otettiinko minut pois täältä, tuonne. En tiedä, en osaa sanoa. Tiedän vain sen, että minä—minä pelkäsin aina kuolemaa, tuota pientä pistimen paikkaa. Mutta en pelännyt, etteikö Jeesus tulisi hakemaan minua, en pelännyt sitä, koska minä—minä en pelännyt sitä; mutta jos tapaisin teidät ja olisin vain jokin pieni sumu, joka ajelehtii ilmassa. Mutta nyt ymmärrän. Kun näin nuo ihmiset, he olivat todellisia. Ja he olivat ihmisiä, jotka kerran olivat tekemisissä kanssani täällä maan päällä, jopa ensimmäinen vaimoni. Hän ei ollut vaimoni, hän oli sisareni. Hän ei koskaan kutsunut minua miehekseen, hän kutsui minua rakkaaksi veljekseen. Siellä ei ollut seksuaalisuutta, ei ollut mitään sen tyyppisiä tunteita, ei voinut olla; se oli täydellistä, se oli suloisuutta, se oli täydellisyyttä.

Minä ihmettelen, en tiedä, minä ihmettelen: Onko tämä se, mitä hän näki, ennen kuin hän jätti tämän maan? Kun hän oli tuolla sairaalassa, kun kutsuin häntä, ja hän sanoi: ”Billy, sinä olet saarnannut siitä, olet puhunut siitä, mutta” hän sanoi: ”et tiedä, mitä se on.” Hän sanoi: ”Minulla ei ole enää halua jäädä.”

²²⁰ Ihmettelenpä, onko tämä sitä, mitä on tuon jumalallisen, pyhän vanhan miehen F. F. Bosworthin kanssa, joka seisoi tässä saarnastuolissa, joka on saarnannut kanssani eri puolilla maailmaa. Vanha F. F. Bosworth, melkein te kaikki tunsitte hänet; jumalallinen, pyhä vanha mies. Kaksi tuntia ennen, no, noin viikko tai kaksi ennen kuin hän lähti, menin hänen luokseen ja siellä hän makasi, melkein yhdeksänkymmenen vuoden ikäisenä. Hänen pienet vanhat kätensä ojentuivat, hänen pieni kalju päänsä ja nuo valkoiset viikset hänen kasvoillaan. Minä otin tuon vanhan miehen syliini ja huusin: ”Isäni, isäni, Israelin vaunut ja niiden ratsumiehet.”

Sillä jos joku mies koskaan edusti helluntaita ja oli todellinen apostoli, se oli F. F. Bosworth, puhdasta, suoraa, aitoa evankeliumia, niin se oli Bosworth. Ja kun pidin häntä sylissäni ja huusin: ”Isäni, isäni, Israelin vaunut ja sen ratsumiehet.”

²²¹ Hän sanoi: ”Poika, pysy kentällä.” Hän sanoi: ”Aja jotkut näistä nuorista kavereista vieraille kentille, jos voit, ennen kuin he saavat täällä paljon fanaattisuutta. Vie heille se oikea evankeliumi, joka sinulla on, poika.” Hän sanoi: ”Palvelustehtäväsi ei ole vielä alkanut sellaisena, mitä se tulee olemaan.” Hän sanoi: ”Olet aivan uusi Branham.” Hän sanoi: ”Olet nuori, poika.”

Sanoin: ”Veli Bosworth, olen neljäkymmentäkahdeksan vuotta vanha.”

222 Hän sanoi: ”Et ole vielä aloittanut.” Hän sanoi: ”Älä anna näiden nuorten helluntaisaarnaajien mennä sinne paljon hölynpölyn kanssa ja myrkyttää asiaa, ja saada kaikki diplomaatit ja koko maa sitä vastaan, ennen kuin pääset sinne.” Hän sanoi: ”Jatka eteenpäin, veli Branham, jatka sen evankeliumin kanssa, joka sinulla on.” Hän sanoi: ”Minä—minä uskon, että sinä olet apostoli, tai Herran, meidän Jumalamme profeetta.”

223 Katsoin häntä ja halusin häntä sylissäni. Sanoin: ”Veli Bosworth, haluan kysyä sinulta yhden kysymyksen. Mikä oli onnellisin hetki... hetki... kaikkina niinä vuosina, jolloin saarnasit?”

Hän sanoi: ”Juuri nyt, veli Branham.”

Sanoin: ”Tiedätkö, että olet kuolemassa?”

Hän sanoi: ”En voi kuolla.”

Sanoin: ”Mitä... Miksi sanoisit, että tämä on onnellisin aikasi?”

224 Siellä oli pieni ovi. Hän sanoi: ”Makaan tässä kasvot käännettynä tuota ovea kohti. Milloin tahansa Se, jota olen rakastanut ja jonka puolesta olen saarnannut ja jonka puolesta olen seissyt koko... elämäni ajan, Hän tulee tuosta ovesta noutamaan minua, ja minä menen Hänen mukaansa.” Katsoin häntä, ajattelin, minä—minä katsoin samoin kuin olisin katsonut Aabrahamia, Iisakia tai Jaakobia.

225 Tartuin hänen käteensä ja sanoin: ”Veli Bosworth, me molemmat uskomme samaan Jumalaan, me uskomme saman asian. Jumalan armosta saarnaan, kunnes viimeinen henkäys jättää ruumiini. Pysyn uskollisena Jumalalle niin kuin vain osaan pysyä. En tee kompromisseja evankeliumin suhteen millekään puolelle tai missään. Pysyn niin uskollisena kuin osaan pysyä. Veli Bosworth, tapaan sinut paremmassa maassa, jossa et ole nuori... tai enää vanha, vaan nuori.”

226 Hän sanoi: ”Sinä tulet olemaan siellä, veli Branham, älä ole huolissasi.”

227 Ja tunti ennen, kaksi tuntia ennen kuin hän kuoli... noin kaksi kuukautta myöhemmin, luulin hänen kuolevan silloin, vaimoni tuli sisään ja näki hänet (hän arvosti aina niin paljon vaimoani), ja sitten rouva Bosworth. Ja noin kaksi tuntia hän oli maannut, nukkuen. Hän nousi ylös, katsoi ja hyppäsi ylös sängystään. Hän sanoi: ”Äiti, voi, en ole nähnyt sinua vuosiin! Isä! Veli Jim, no mutta,” hän sanoi: ”katsotaanpa, sinä olit yksi käännyttäisistäni Herran puoleen Jolietissa, Illinoisissa.” Hän oli ollut kuolleena viisikymmentä vuotta. Näettekö? Kyllä! Hän sanoi: ”Sinä olet sisar *Se-ja-se*. Kyllä, johdatin sinut Herran luo Winnipegin kokouksessa. Kyllä. Tässä on sisar *Se-ja-se*. En ole nähnyt sinua... Niin, katsohan, tulit Herran luo *siellä*-

ja-siellä.” Ja kaksi tuntia putkeen hän kätteli niitä, jotka hän oli johdattanut Herran luo. Hän käveli takaisin paikalleen, kävi makuulle, risti kätensä ja siinä kaikki. Astuiko veli F. F. Bosworth siihen maahan, jota Jeesus antoi minun katsella eräänä iltana? Jos näin on, hän on siellä nuorena miehenä tänä iltana. Jumala antakoon levon hänen sielullensa. Ja suotakoon minun aina elää niin uskollisesti, että pääsen tuohon maahan. Ja että olisin niin uskollinen, Kristuksen palvelija!

²²⁸ Minä häpeän elämäni. Olen häpeissäni teid- . . . Minä—Minä . . . Jos olen tehnyt syntiä teidän edessänne, te—te olette sen velkaa minulle, että tulette kertomaan minulle. Näettekö? Yritän elää rehillisesti kaikessa, mitä Jumala antaa minun armoissaan tehdä. Näettekö? Näettekö? Mutta katsokaa ystävät, te olette sen velkaa minulle, jos tiedätte jotakin, mikä elämässäni on väärin, tulkaa kertomaan se minulle. Ja katsokaa, minä olen teille velkaa sen, että seison täällä ja julistan teille todellista evankeliumia. Olen sen teille velkaa, koska odotan näkeväni jokaisen teidän kasvonne, nuorina miehinä ja naisina, aivan tuon puomin toisella puolella. Se on vain yhden hengenvedon päässä siitä, missä olette nyt. Aivan oikein. Se on siellä.

²²⁹ Ja olkoon kaiken armon Jumala, Taivaan Jumala, ei rienaavasti vaan kunnioittavasti, ”Isi,” sinä suurena päivänä, jolloin meidät tuodaan takaisin tänne ja saamme jälleen maallisen ruumiimme, jotta voimme juoda ja syödä viinirypäleitä ja maan hedelmiä. ”He rakentavat taloja eikä niissä asu toinen. He istuttavat viinitarhoja eikä toinen syö niistä.” Näettekö? Yksi mies istuttaa viinitarhan, hänen poikansa ottaa sen, ja sitten hänen poikansa ottaa sen, ja hänen. Mutta ei tässä tapauksessa; hän istuttaa sen ja jää sinne. Katsokaa, se on totta. Me olemme siellä ikuisesti. Ja olkoon tuossa maassa, olkoon niin, että näen jokaisen teistä.

²³⁰ Ja tiedän, että puhun tässä jopa kolminaisuutta kannattaville sananpalvelijoille. Ja, veljet, en sano tätä—en sano tätä loukatakseeni. Minäkin olen kolminaisuusoppinen, uskon kolminaisuuteen, Jumalan kolmeen ominaisuuteen (Isä, Poika ja Pyhä Henki), mutta en kolmeen Jumalaan. Ymmärrätekö? Uskon, että on olemassa kolme ominaisuutta, ehdottomasti, Uskon sen koko sydämeistäni, ”Isään, Poikaan ja Pyhään Henkeen,” mutta he eivät ole kolme Jumalaa. Ne ovat vain kolme ominais- . . . tai kolme Jumalan virkaa. Jumala eli kerran Isänä, Poikana ja nyt Pyhänä Henkenä. Se on sama Jumala kolmessa virassa. Ja heillä on . . .

²³¹ Ja Isä, Poika ja Pyhä Henki ei ole mikään Jumalan nimi. Jumalalla on yksi nimi, ja Hänen nimensä on Jeesus. Raamattu sanoo: ”Taivaan perhe on nimeltään Jeesus, ja maan päällä oleva perhe on nimeltään Jeesus.” Se on aivan oikein. Jumalalla oli siis yksi nimi, inhimillinen nimi. Hänellä oli . . . oli nimi Jehova-

jireh, Jehova-rapha, ne olivat Hänen jumaluutensa arvonimiä. Mutta Hänellä oli yksi Nimi: Jeesus! Ja se on Hän.

²³² Ja totisesti, veljeni, jos olette eri mieltä kanssani, muistakaa, että minä—minä—minä tapaan teidät siellä joka tapauksessa. Näettekö? Minä—minä tulen olemaan siellä teidän kanssanne. Ja Jumala siunatkoon teitä. Ja minä rakastan teitä.

²³³ Ja haluan, että seurakunta muistaa nyt, että sunnuntaiaamuna jatkamme tästä ja yritän olla pitämättä teitä pidempään kuin kello kahteen, jotta voimme pitää iltapäiväkokouksen, jos vain voimme, ja jos onnistun yhtä hyvin kuin tänä iltana, puoli yhdeltätoista. Annattekö minulle anteeksi? Ystävät, meillä ei ole paljon aikaa jäljellä, kultaseni. Minä—minä kutsun teitä ”kultasikseni” koska te olette. Te—te olette minun kultasiani. Tiedättekö mitä? Antakaa... Tässä tulee yksi raamatunpaikka. Paavali sanoi: ”Minä kiivailen teidän puolestanne (Hänen seurakuntansa) jumalallisella kiivaudella, sillä olenhan kihlannut teidät.” Siinä se on, siinä se on. Siinä se on. ”Sillä minä naitan teidät, kihlaan teidät Kristukselle, puhtaana neitsyenä.”

²³⁴ No niin, jos se oli totta silloin tuona päivänä, kun hän sanoi: . . . He, nuo ihmiset sanoivat minulle, he sanoivat: ”Jeesus tulee sinun tykösi, ja sinä esittelet meidät Hänelle,” puhtaana neitsyenä. ”Tuomittuna sen sanan perusteella, jota saarnasit heille.” Ja katsokaa, jos minä saarnaan teille juuri sitä, mitä Paavali saarnasi seurakunnalleen, jos hänen ryhmänsä pääsee sisään, niin meidänkin ryhmämme pääsee, koska meillä on sama asia. Aamen.

Kumartakaamme päämme nyt, kun me sanomme: ”Jumala siunatkoon teitä.” Nyt . . . ? . . . hyvä rakastettu pastorimme, veli Neville.

60-0518 Lapseksi ottaminen #2
Branham Tabernacle
Jeffersonville, Indiana U.S.A.

FINNISH

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Tekijänoikeustiedote

Kaikki oikeudet pidätetään. Tätä kirjaa voidaan tulostaa kotitulostimella henkilökohtaiseen käyttöön tai jaettavaksi ilmaiseksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumin levittämiseksi. Tätä kirjaa ei saa myydä, monistaa suuressa mittakaavassa, laittaa verkkosivuille, tallentaa hakujärjestelmään, kääntää muille kielille, tai käyttää rahan keräämiseen ilman nimenomaista Voice Of God Recordingsin kirjallista lupaa®.

Saadaksesi lisätietoja tai muita saatavilla olevaa materiaalia, ota yhteyttä:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org